8/4/2013 Rs. 20

దుఃఖం

కారణము - నివారణ

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

ఏప్రిల్ 2013

బాధ — కారణము, నివారణ

విషయసూచిక

పాఠకులకు విజ్ఞప్తి

మార్చి, 2013 సంచిక కవరు పేజీలో 'విశిష్ట' చారిత్రక సంఘటనకు బదులు 'శిష్ట చారిత్రక సంఘటన' అని ముద్రించబడింది. ఈ పొరపాటుకు చింతిస్తున్నాము. మన్నించగలరు.

సంపాదకులు

సమస్యకు మూలం — పరిష్కారం

మనిషికి తన జీవనగమనాన్ని తాను మానసికంగా గమనించగల శక్తి అతనికి విశిష్టతను ఆపాదిస్తుందనుట సుస్పష్టం. జంతువు యొక్క జీవనగమనం స్వయంచాలకం. తన జీవనగమనాన్ని తాను గమనించగలిగితే అది క్షణకాలమో లేక లెక్కించలేనంత స్వల్ప సమయం వరకు మాత్రమే అయి వుంటుంది. అందుకే అది ప్రశాంతంగా ఉండగలదు, వ్యధకు లోను గాదు. అనారోగ్యంతోనో లేక ఆకస్మికంగానో బాధకు గురి అయితే ఆ బాధను అనుభవించేది స్వల్పంగా మాత్రమే. ఆ బాధ కనీస స్థాయికి తగ్గిపోతుంది, కారణం, ఆ బాధ తీవ్రతను అది గమనించలేదు, పైపెచ్చు దానిని జ్ఞాపకం పెట్టుకోదు కూడా. అంతేగాక భవిష్యత్తులోకి ప్రాకనియ్యదు. తన రుగ్మతను గాని, ఆ అకస్మాత్ సంఘటననుగాని అసలు తలచుకోదు.

మనిషి విషయంలో తనకు ఏమి జరగబోతుందో అనే దాని గురించి ఒక నిరంతర ఆరాటం మొదలవుతుంది. అతనిని పీడించే కారణానికన్నా ఆ ఆరాటమే ప్రధానమై కూర్చుంటుంది. ఈ ఊహాస్ప్రద చేతనతో ఆందోళన, బాధాకరమైన ఆలోచనలు, విచారం, క్లేశం, భవిష్యత్తులో పొంచివున్న ఆపదల గురించి ఊహాగానం మొదలవుతుంది. పర్యవసానంగ, చాలామంది — అల్పచేతస్కులే కాదు, అత్యధిక చేతస్కులు కూడ — నిరంతర క్లేశపీడితులుగ జీవితం గడుపుతారు. మనిషిలో చైతన్య తీవ్రత ఎంతగా నుంటుందంటే అతనిని ఏమాత్రం ఉదాసీనంగ వుండనీయదు; అయితే జరగబోయేదేమిటో తెలుసుకొనుటకు అది సరిపోదు. భూమిపై నున్న జీవరాశి అంతటిలోకి నిజానికి మనిషి అతి నికృష్ట జీవి అనుటలో తప్పు లేదు. ఆ విధమైన జీవితం గడుపుటకు అతను అలవాటు పడ్డాడు. అందుకు కారణం అతను తన పూర్వీకుల నుండి వారసత్వంగ పొందిన అనువంశిక స్థితి. కాని నిజానికి అది ఒక నికృష్టమైన స్థితి. ఆధ్యాత్మిక శక్తితో ఉన్నతస్థాయికి ఎదిగి తనలోని మృగచేతనాస్థితి స్థానే ఆధ్యాత్మిక అతిచేతనను పునః స్థాపించుకోగలిగినప్పుడే జీవుడిలో సృష్టి యొక్క గమ్యమేమిటో గ్రహించగల సామర్థ్యం ఏర్పడుతుంది. దానితో పాటు ఆ ప్రయత్నం అతనిని ఎంతటి ఉచ్చస్థాయికి చేర్చగలదో గమనించగల ముందుచూపు కూడ లభిస్తుంది. అంతేగాక వ్యక్తి తాను తన జీవిత సర్వస్వాన్ని అర్పించుకొని, జీవిత బాధ్యతలను, భవితను అప్పజెప్పి అన్ని వ్యాకులతలను తొలగించుకోగలిగే

ఉన్నత ఆధ్యాత్మిక శక్తిపై గట్టి విశ్వాసం కూడ ఏర్పడుతుంది.

మనిషికి తిరిగి మృగజీవన స్థాయికి దిగజారి, తాను ఆర్జించుకున్న చైతన్యాన్ని పోగొట్టుకొనుట సాధ్యపడదు. అందువలన అతనికి ఒకే ఒక మార్గం వుంది — అది తాను ఉన్న ఈ స్థితి నుండి, (నేను దీనిని అతి నికృష్ట స్థితి అంటాను) బయటపడి, ఎక్కడ వ్యాకులతకు బదులు విశ్వాసంతో కూడిన సమర్పణాభావం, తేజోభరితమైన పరాకాష్టకు చేరగలననే గట్టి విశ్వాసం చోటు చేసుకుంటాయో, అట్టి ఉచ్ఛస్థాయికి ఎదగగల మార్గం. ఆ విధంగా చైతన్యంలో మార్పు తేవచ్చు.

నిజానికి మనిషికి తానున్న స్థితికి కారణభూతమైనదేదో తెలియని, అనగా సమస్యలకు పరిష్కారం సూచించలేని స్థితి కన్న అధ్వాన్నస్థితి మరొకటుండదు. జంతువు తనకు తాను సమస్యలను సృష్టించుకోదు. అది కేవలం జీవిస్తుంది. దాని సహజ ప్రవృత్తి దానిని నడిపిస్తుంది. తన స్వంత తెలివితేటలకన్న శ్రేష్ఠతరమైన, సహజసిద్ధమైన జ్ఞానంగల సమిష్టి చైతన్యంపై ఆధారపడుతుంది. ఐతే అది యాంత్రికంగా, అతి సహజంగా, సంకల్పరహితంగా, అప్రయత్నంగా జరిగేది. దానికి తన జీవన గమనానికి బాధ్యత అంటూ లేదు, అందువలన అది విచారపడదు. మనిషి విషయంలో యిది మరోలా వుంటుంది. మనిషితోపాటే అతను తనపై తాను ఆధారపడాలనే జ్ఞానం జనిస్తుంది. కాని అందుకవసరమైన తెలివితేటలు అతని కుండనందున యెడతెగని వ్యాకులతకు లోనౌతాడు. తన స్వంత చైతన్యానికన్నా ఉన్నతతరమైన చైతన్యానికి తనను తాను పూర్తిగా, తన వ్యాకులతలతో సహా, తన జీవిత గమనాన్ని పరిరక్షించి అన్ని పనులను సక్రమంగా నడిపించే సామర్థ్యంగల చైతన్యానికి పూర్తిగ సమర్పించుకో గలిగినప్పుడే, ఆ వ్యాకులతలన్నీ అంతమొందుతాయి.

అవసరమైన తెలివితేటలు కరువైనప్పుడు ఏ సమస్యనైనా ఎలా పరిష్కరించ గలము? దురదృష్టకరమైన విషయ మేమిటంటే, మనిషికి తన జీవితంలో తలెత్తే సమస్య లన్నింటిని తానే పరిష్కరించుకోగలనని నమ్ముతాడు, కాని అందుకు అవసరమైన జ్ఞానం లేదని అనుకుంటాడు. అతని కష్టాలకు ఆ భావనే మూలకారణం — నిరంతరం ఎదురయ్యే ప్రశ్న, "నేనేం చెయ్యాలి...". దీనికి తోడు మరొక తీవ్రమైన ప్రశ్న ఉదయిస్తుంది. "ఏం జరగబోతోంది"? దీనితో పాటు ఈ ప్రశ్నలకు సమాధానం కనుగొనే అశక్తత కూడ ఏర్పడుతుంది.

ఆ కారణంగానే ఆధ్యాత్మిక అభ్యాసాలను బాధ్యతలను అన్నింటిని అప్పగించి

ఒక ఉన్నతతర సూత్రంపై ఆధారపడి ప్రారంభించాలి. లేనట్లయితే ప్రశాంతత అసాధ్యం.

అయినప్పటికి, మనిషి పురోభివృద్ధి సాధించడానికి, తెలియని విషయం తెలుసుకొనటానికి, తాను ఎదగనటువంటి స్థాయికి ఎదగటానికి, అతనికి చైతన్యం యివ్వబడింది. అందువలన ఒక చలనరహితమైన, స్థితమైన ప్రశాంతతకన్న ఉత్కృష్టమైన స్థితి ఒకటి ఉన్నదని చెప్పవచ్చు. అది ఎటువంటి స్థితి అంటే తాను పురోగమించాలనే ఇచ్ఛను నిలుపుకోగలిగి, పురోభివృద్ధి సాధనకై చేసే కృషిలో పట్టును కాపాడుకోగలిగి, ఫలితాల కోసం, పర్యవసానాల కోసం ఆరాటాన్ని, ఆతృతను వదలి, తగినంత సమగ్ర విశ్వాసాన్ని పొందగలిగే స్థితి. ఈ స్థితిని కలతలేని అత్యంత ప్రశాంతమైన పద్ధతు లన్నింటిలోకి ఒక మెట్టు పైనుండే స్థితి అని చెప్పవచ్చు. ఈ పద్ధతు లన్నింటికి ఒక క్రియారహిత స్థితి, ఒక అంతరంగ నిశ్శబ్దత, ఒక నిశ్చల నీరవ స్థితి, పునాదులు. అవి జీనవగతిని పూర్తిగ నిరాకరిస్తాయి. అందుకు కారణం ప్రశాంతత లేకుండ వ్యక్తికి ఆంతరిక అనుభూతి సిద్ధించదనే భావన ఉదయించుట. అందువలన మనిషి తాను బాహ్యపరిస్థితులలో, అపరిష్కృత సమస్యల వలయాలలో వాటిని ఛేదించగల పరిజ్ఞానం లేకుండ ఉన్నంత కాలం తనకు ప్రశాంతత లభించదని భావించుట సహజం.

రెండవ మెట్టు సమస్యల నెదిరించుట — సర్వం తెలిసిన, కార్యాచరణకు పురిగొల్పగలిగిన ఒక మహోన్నత దివ్యశక్తిపై అచంచలమైన సంపూర్ణ విశ్వాసంతో. అప్పుడు కర్మను త్యజించడానికి బదులు ఒక ఉన్నతతర శక్తివంతమైన క్రియాశీల ప్రశాంత వాతావరణంలో కర్మాచరణ గావించవచ్చు.

దీనినే జీవితంలో దైవానుగ్రహ జోక్యంతో సిద్ధించే నూతన దశ అని, ఉనికిలో దివ్యశక్తుల ప్రమేయం యొక్క వినూత్న పద్ధతి అని, ఆధ్యాత్మిక అనుభూతి యొక్క క్రొత్త రూపమని అనవచ్చు.

శ్రీమాత

అనువాదం: అందుగులవాటి జానకి

బాధ ఎందుకుంటుంది?

ఈ మధ్య కాలంలో... చెప్పాలంటే... ఇటీవల ఎన్నో రోజులుగా ఒక సూక్ష్మ మైన, విశేషమైన, సుస్పష్టమైన గ్రహింపు కల్గింది. అది 'దివ్యశక్తి' యొక్క చర్య దానికదిగా బాహ్యంగా మనం చెప్పే "బాధ" గా రూపాంతరం చెందింది. ఈ రకపు ప్రకంపనయే ఈ పదార్థాన్ని జడస్థితి నుండీ బయటకు లాక్కు రాగలదు.

పరమ ప్రశాంతత, పరమ నిశ్చల నీరవత అనేవి వికృతి నొంది, వికలమై జడంగాను, తమస్సుగాను రూపాంతరం చెందాయి. కచ్చితంగా ఇది విశుద్ధ శాంతి, స్థిరత్వాల వైకల్యం గనుక, ఇలా మారడానికి కారణం లేదు. ఈ తమస్సు నుండి మేల్కొనేందుకు ఒక విధమైన ప్రకంపనం — పునర్ జాగరణం — బయటకు వచ్చి పరమ ప్రశాంతిగా రూపొందుట అవసరం. నిజానికి అది నేరుగా తమస్సు నుండి శాంతిగా మార్పు చెందలేదు. ఈ తమస్సును కదల్చడానికి ఏదో ఒకటి కావాలి. అది బాహ్యంగా 'బాధ' అనే రూపంలో వ్యక్తమవుతుంది.

నేనిక్కడ భౌతికంగా ఏర్పడే బాధను గురించి మాట్లాడుతున్నాను. తక్కిన ప్రాణిక, మానసిక, ఉద్రేకపూరితమైన బాధలన్నీ, మనస్సు తప్పు మార్గంలో పని చేయడం వల్ల కలుగుతాయి. వీటిని సునాయసంగా అసత్యపూర్వకమైనవిగా వర్గీ కరించవచ్చు. కానీ భౌతికంగా ఏర్పడే బాధ అనేది నాకు ఒక పసివాడు దెబ్బలు తింటూండటం లాంటి తలంపును కలుగజేస్తూ వుంటుంది. ఎందుకంటే ఈ పదార్థంలో 'అసత్యం' అజ్ఞానంగా మార్పుచెందింది. అనగా, ఇక్కడ దుష్టసంకల్పం లేదు. పదార్థంలో ఎలాంటి చెడుసంకల్పం లేదు. ఉన్నదంతా జడత్వం, అజ్ఞానమే. పరమ సత్యాన్ని గూర్చిన పూర్తి అజ్ఞానం, దాని మూలం గురంచి, సాధ్యాసాధ్యాల గురించిన అజ్ఞానం, ఏది చేస్తే భౌతికంగా బాధపడటం వుండదో అది చేసుకోలేనంతటి అజ్ఞానం. ఈ రకమైన అజ్ఞానం మనలోని ప్రతికణం లోనూ వున్నది. ఇదే అనుభవం ప్రాథమిక చేతన స్థాయిలో 'బాధ' గా ద్యోతకమయ్యే అనుభవంతోనే రూపాంతరం చెందగల ఆకాంక్షను, దానిని తెల్సుకొని నివారించుకొనే అవసరాన్ని మేల్కొల్పగలదు.

ఇది నిజం... ఎందుకంటే అన్ని కణాలలో ఆకాంక్ష పుట్టింది, తీవ్రమౌతుంది. దానిపై జరిగే ప్రతిఘటనకు అబ్బురపడుతుంది. పనిలో ఏదైనా తప్పు జరిగేటప్పుడు (అనగా మృదువుగా, సహజసిద్ధంగా ఉండటానికి బదులుగా, పని జరగడంలో చాలా

బాధాకరమైన ప్రయాస, దుష్టసంకల్పంగా మారేదానికి వ్యతిరేకంగా పోరాడటం, ఇది ఒక అర్థం లేని మౌనం) ఆ క్షణంలో ఆకాంక్ష యొక్క పిలుపు యొక్క తీవ్రత, పదింతలుగా మారి దృఢతరమౌతుంది. కానీ అదే స్థితిలో, అదే తీవ్రతలో ఆకాంక్షను కల్గివుండటమనేది కష్టం. సాధారణంగా యథాస్థాయికి పడిపోవటమే జరుగుతుంది. అది నిద్రలోకి జారడం అని నే చెప్పలేనుగానీ ఒక రకమైన విశ్రాంతిలోకి సడలిపోతుంది; విషయాలను చాలా తేలిగ్గా తీసుకొనే స్థితి ఎప్పుడైతే అంతర్గతంగా అసంతులనం బాధాకరంగా తయారవుతుందో ఆకాంక్షలోని తీవ్రత పెరిగి పెరిగి సుస్థిరమౌతుంది. అలసత్వంలేని, నిరంతర ఆకాంక్ష, పిలుపూ, దైవంతో ఏకమయ్యే సంకల్పం, దైవంగా అయిపోవడమనే ఆరాటం, అత్యధిక స్థాయికి చేరుకుంటుంది. ఎందుకు? ఎందుకంటే బాహ్యంగా, భౌతికంగా, అస్తవ్యస్తమైనదిగా, ఒక బాధగా పిలువబడేది చోటు చేసుకుంటుంది. ఈ 'బాధ' పడటమే లేకపోతే పైకి లేచిన ప్రతిసారి మళ్ళీ మాంద్యంలో పడిపోవడమే జరుగుతుంది. మళ్ళీ పైకి లేవడం, మళ్ళీ పడిపోవడం, అంతు వుండదు. అవిశ్రాంతంగా సాగిపోతుంది. జరుగాల్సింది వేగవంతంగా జరగాలని కోరుకొంటే (మన జీవనశైలి లయబద్ధతకు అనుగుణంగా) కొరడా చరుపు అవసరం. దీనిని నేను గట్టిగా నమ్ముతాను. ఎందుకంటే మీరు మీ అంతరంగంలో స్థిరపడినప్పుడు దానిని తిరస్కార ధోరణితో చూస్తారు.

కానీ అప్పుడే ఉన్నట్లుండి ఎప్పుడైతే దివ్యప్రేమలోని ఈ అసలు కారుణ్యం కదిలివస్తుందో, ఎప్పుడైతే మనిషి చూసేవన్నీ భయంకరంగా, అసంబద్ధంగా, అస్తవ్యస్తంగా కనిపించి, మనం అనుకొనే ఈ మహావేదన అన్ని జీవులపై, ఆఖరికి సమస్త వస్తుజాలంపై ఆవరిస్తుందో, అప్పుడు ఈ భౌతిక జీవిలోని వేదనను నివారించే, తొలగించే, ఓదార్చే ఆకాంక్ష పుట్టుకొస్తుంది. దైవికమైన ప్రేమలో.... దాని మూలంలో, ఏదో దివ్యకృపను జోక్యం చేసుకొనేలా జరుగుతుంది. అది ఒక శక్తి, ఒక తీయదనం, ఓదార్పుకు చెందిన అనుకంపనగా అంతటా వ్యాపించినది. కానీ అది ఒక ఉజ్జ్వల చైతన్యంలో నేరుగా కొన్ని అంశాలపై కేంద్రీకృతం కాగలిగేది. అక్కడి కక్కడే యోచనను నిజంగా ఉపయోగించగల్గడం నేను చూచాను. ఆ యోచనే ఎక్కడ అవసరమైతే అక్కడకు ఈ కంపనాన్ని చేరవేయగల ఒక రకమైన మాధ్యమంగా ఉపయోగపడగలదు. ఈ శక్తే, ఈ మాధుర్యమయ ప్రకంపనమే చాలా స్థిరంగా ఈ ప్రపంచమంతటిలోనూ వున్నది. దానిని స్వీకరించేందుకుగాను ఒత్తిడిని కలుగ జేస్తుం

టుంది. కానీ అదంతా అవ్యక్తంగా జరిగే ప్రక్రియ. ఈ ఆలోచన, ఈ ఉజ్వలమైన ఆలోచన, ఈ అర్పిత భావన, అనన్య ఉపకరణం, — ఉన్నత చైతన్యంచే నడుప బడటంలో తృప్తినొందే తలంపు, ఈ అకర్తృక శక్తి ఎక్కడ అవసరమైతే అక్కడ కొన్ని నిర్దిష్టమైన అంశాలలో పనిచేయగలిగేందుకు ఒక బంధాన్ని అనుబంధాన్ని ఏర్పాటు చేయగల మాధ్యమంగా ఉపకరిస్తుంది.

శ్రీమాత

అనువాదం: హర్షవర్ధన్

బాధను ఎలా నివారించాలి?

బాధ అనేది దానితో పాటు దాని నివారణా మార్గాన్ని కూడా కలిగి వుంటుందని కచ్చితంగా చెప్పవచ్చు. ప్రతి బాధ యొక్క నివారణా మార్గం, ఆ బాధతో పాటు ఉంటుందని కూడా చెప్పవచ్చు. అందువలన, బాధను పనికిరానిది, అనవసరమైనది అని మామూలుగా అనుకునే బదులు, దానిని కలిగించిన ఆవశ్యకతకు కారణమైన పరిణామ ప్రక్రియను గమనించాలి, బాధ కలగటానికి కారణమేమిటో విశ్లేషించాలి. అప్పుడు, ఎవరైతే ఉన్మీలనమై వుంటారో, స్వీకరించడానికి సిద్ధంగా వుంటారో, వారికి ఆ బాధ తొలుగుతుంది. మూడు విషయాలు — బాధ ఒక పురోభివృద్ధికి మార్గంగా, పురోభివృద్ధిగా, దాని నివారణగా — సమాంతరంగా జతగూడి వుంటాయి. అనగా, అవి ఒకదాని నొకటి అనుసరించవు, ఒకే సమయాన కలిసి వుంటాయి.

ఒక వేళ పరిణామ ప్రక్రియ బాధను కలిగించినట్లయితే, దానిలోనే ఉన్మీలనము, అవసరమైన ఆకాంక్ష, నివారణ కూడా వుంటాయి. వాటి ప్రభావం సమగ్రంగా ఉంటుంది. అనగా, పరిణామం, దానతో పాటు దానిని సాధించే కర్మాచరణ, దానిని నిరోధించుటలో కలిగే అపశృతిని తొలగించే విధానం అన్నీ వుంటాయి. ఆ బాధకు ప్రత్యామ్నాయంగా, ఇంతవరకు లోకంలో తెలియబడనిదేదో, ఆనందానికి, సంక్షేమానికి, నమ్మకానికి, భద్రతకు సమానమైనది ఒకటి సిద్ధిస్తుంది. అది ఒక అత్యంత ప్రశాంతతలో కలిగే అతీంద్రియ స్థితి. నిజానికి, అది ఒక్కటే శాశ్వతమైనదిగా నుండగలదు.

దివ్యానందంలో నుండే సమగ్ర విషయ తత్వాన్ని పై విశ్లేషణ దాదాపుగా

వ్యక్తపరుస్తుంది. చిరకాలం నుండి దీనిని భౌతిక చేతనలో అనుభవించడం, సాక్షికంగా అనుభూతి చెందడం జరుగుతున్నా ఇటీవలి కాలంలో ఈ స్థితిని సరైన దృక్పథంలో స్వీకరించడం ప్రారంభమైనదని నా విశ్వాసం. అయితే భౌతిక పదార్థం దాని కణకణాలలో — భయమో లేక ఆరాటమో అనలేము గాని, కొత్త ప్రకంపనాలు కలుగుతాయేమోననే శంకాభావానికి చోటిస్తుంది. ఈ శంకాభావం కణాల నుండి వాటి గ్రహణశక్తిని కబళించివేసే ఒక వ్యాకులతకు తావిస్తుంది. ఏది ఏమైన శంకను ఆకాంక్ష, మరియు ధృడసంకల్పం తోను, సమర్పణా భావంతోను అధిగమించినప్పుడు వ్యాకులత తొలగిపోయి చివరికి ఒక శ్రేయోదాయకస్థితి సిద్ధిస్తుంది.

ఇప్పటివరకు మనం చెప్పుకుంటున్న విషయానికి వస్తే ఈ దివ్యశక్తిని గురించిన ఎరుక వున్నప్పుడు, దాని సారతత్వంలోని శక్తిని, కృపాకటాక్షాన్ని గ్రహించినప్పుడు, అది సచేతనంగా వున్న వ్యక్తి ద్వారా ఎలా పనిచేస్తున్నదో చూడగలిగినప్పుడు, ఆ సమస్యకు పరిష్కారం లభిస్తుంది.

శ్రీమాత

అనువాదం: కవితా శ్రీధర్ రెడ్డి. కె

మనస్సు నిర్మలంగాను, మనోభిలాష పరిపూర్ణమైనది, యదార్థమైనదిగా నున్నట్లయితే ప్రాణికంలో మార్పు ఎప్పుడైనా సంభవమే.

శ్రీమాత

బాధ సూచించే రహస్యం

సహజంగానే మనల్ని మనం ప్రశ్నించుకుంటాం ఈ రహస్యం ఏమిటని? ఈ బాధలు చెప్పే రహస్యమేమిటని? అపరిపక్వంగా, బాహ్యంగా, మన కర్థమౌతుంది, ఆత్మ అన్వేషిస్తున్నది బాధనేనని. కాని అటువంటిదేమీ కాదు. ఆత్మ నైజము స్థిరమైన, మార్పులేని, నిబంధనలు లేని, పరవశింపజేసే దివ్యానందం, కాని ఇది సత్యం; ఎవ్వరైనా, బాధలను సూటిగా, ధైర్యంగా ఎదుర్కొని, దైవకృపపై స్థిరమైన విశ్వాసంతో సహించగలిగితే బాధలు వచ్చినపుడు ముఖం చాటేయకుండా, సత్యదర్శన ఆకాంక్షతో, భరించగలననే విశ్వాసంతో కాంతివంతమైన సత్యాన్ని, హెచ్చుతగ్గులు లేని అన్ని వస్తువుల మూలాల్లో ఉండే ఆనందాన్ని కనుక్కోగలననే నమ్మికతో వుంటే సంతృప్తి పొందుటకన్నా బాధ సూటిగా, వెంటనే అనుభవించవచ్చు.

సుఖం గురించి నేను మాట్లాడటం లేదు. ఎందుకంటే, సుఖం ఎప్పుడూ ఇంచు మించు సంపూర్ణంగా, ఈ అఖండ దివ్యానందంపై తన వెన్ను చూపుతుంటుంది.

సుఖం తప్పుదారి పట్టించే ఒక కుటిలమైన ముసుగు. మన లక్ష్యం నుండి మనల్ని అది దూరంగా మళ్ళిస్తుంది. తొందరగా సత్యాన్ని కనుక్కోవాలంటే సుఖాన్ని మనం అన్వేషించకూడదు. సుఖం మనల్ని ఉప్పొంగిస్తుంది, మోసగిస్తుంది, ప్రక్కదారి పట్టిస్తుంది.; బాధ మనల్ని — ఇంకా లోతైన సత్యం దగ్గరకు వెనక్కి తెస్తుంది. ఎందుకంటె, బాధను భరించగల్గడానికి, మనల్ని ముక్కలు చేసే బాధను ఎదు ర్కోగల్గడానికి, తప్పనిసరిగా మనం సత్యంపై దృష్టి నేకాగ్రం చేయాల్సివస్తుంది. మనం బలంగా ఉన్నప్పుడే నిజమైన బలాన్ని బాధలో అత్యంత సులభంగా కనుగొనేది. మనం బాధలో ఉన్నప్పుడే బాధకు అతీతమైనదానిపై నిజమైన విశ్వాసాన్ని సులభంగా పొందగలం.

ఎప్పుడైతే, తనని తాను ఆనందిస్తూ మైమర్చి ఉంటాడో; ఎప్పుడైతే తనకు ఎదురయ్యే విషయాలను యథాతథంగా తీసుకుంటాడో, వాటిని గూర్చి పట్టించు కోకుండా జీవితాన్ని తేలికగా చూస్తుంటాడో. తను పరిష్కరించవల్సిన సమస్య ఒకటున్నదని, తను కనుక్కోవల్సినదొకటి ఉన్నదని, తను జీవించటానికి, తన అస్థిత్వానికి కారణమొకటి ఉన్నదని, ఏమీ చేయకుండా, ఏమీ నేర్చుకోకుండా కాలం వెళ్లబుచ్చ డానికి ఇక్కడ లేమని గ్రహించకుండా, అన్నీ మరిచిపోడానికి అన్వేషిస్తుంటాడో,

అప్పుడు అతడు నిజంగా తన కివ్వబడిన కాలాన్ని వృథా చేస్తున్నాడు, తనకు ఇవ్వబడిన గొప్ప అవకాశాన్ని వదులుకుంటున్నాడు.

ఇది ఒక గొప్ప మహత్తర అవకాశం, అనంతకాలంలో ఆధ్యాత్మిక పురోగతికి క్షేత్రమైన అస్తిత్వంలో ఒక క్షణం ఉండడం. ఎందుకంటె ఈ శరీరకమైన భౌతికమైన అస్థిత్వం, ఒక అద్భుత అవకాశం; జీవిత ధ్యేయం, జీవిత రహస్యం తెలుసుకోగలిగే ఒక గొప్ప అవకాశం — నీకు ఇక్కడ ఈ లోతైన సత్యం వైపు ఒక అడుగు ముందుకు వేయుటకు, నిన్ను దివ్యజీవనపు అఖండ పారవశ్య స్పర్శలోని రహస్యాన్ని కనుగొనుటకు....

(నిశ్శబ్దం)

నేను మీతో ఎన్నోసార్లు చెప్పాను. బాధను, బాధపడడాన్ని అన్వేషించడం వ్యాకులతతో కూడిన దృక్పథమని, దానిని ఉపేక్షించాలని; మతిమరుపువల్లో లేదా అల్ప కారణాల సాకుతో దాని నుండి దూరంగా పారిపోవడం పిరికితనమౌతుందని. బాధ రావడం, ఏదో బోధించడానికే వస్తుంది. ఎంత త్వరగా దానిని మనం నేర్చుకుంటే, అంత ఎక్కువగా బాధ అవసరం తగ్గుతుంది. ఎప్పుడైతే ఈ రహస్యం తెల్సుకుంటామో, అప్పడు మనకెంత మాత్రం బాధపడే అవకాశం ఉండదు. ఎందుకంటె, ఆ రహస్యం మన బాధకు కారణం, దాని మూలం, దాని నధిగమించే మార్గం తెలుపుతుంది.

ఆ రహస్యమేమంటే, మన 'అహంకారం' నుండి మనం బయట పడాలి; దాని చెర నుండి బైటపడి దైవంతో కలవాలి, ఐక్యమవాలి; దేనినీ ఆతని నుండి మనలను వేరుచేయడానికి అనుమతించ కూడదు. ఒక మారు ఈ రహస్యం కనుగొని, దానిని సత్తాలో అనుభూతి పొందితే, ఆ బాధ యొక్క ఔచిత్యం, బాధపడడం, అదృశ్యమౌతాయి. ఇది అన్నిటి కంటె శక్తివంతమైన పరిష్కారం — సత్తా యొక్క లోపలి భాగాలైన ఆధ్యాత్మిక చైతన్యం, జీవాత్మలలోనే గాక బాహ్యజీవితం, శరీరంలో కూడ.

శ్రీమాత

అనువాదం: యస్. వై. సోమయాజులు

విశ్వం యొక్క నైజం దివ్యానందం

"దైవం తన ఇచ్ఛాశక్తిని లోకం వైపు ప్రసరించకుండా ఆపలేదు. మనిషి కూడా తన ఆపేక్షను దైవం వైపు పోనీయకుండా ఆపలేడు. ఇదే అనంతమైనదానికి, పరిమితమైన దానికి గల శాశ్వత అనుబంధం. వీరు పరస్పరం ఎడముఖం పెడముఖంగా నున్నట్లు కనిపిస్తే అది వారిరువురు మరింత సన్నిహిత సమావేశానికై సన్నద్ధులౌతున్నారన్న మాట.

"మనిషిలో లోకం పోకడ, దానిని చూసి ఆనందించే దైవం వైపు మొగ్గుచూపడానికై, మరో మారు స్వయంగా చైతన్యవంతమౌతుంది. తనకు తెలియకుండానే తనను చూసి ఆనందించే దైవంయొక్క పొందును తనలో కలిగి వుంటుంది. ప్రాణము, ఇంద్రియజ్ఞానము ఆ పొందును అనుభవించి కూడ దైవం ఉనికిని నిరాకరిస్తూంటాయి. కాని, అలా నిరాకరిస్తూనే ఆతనికై అన్వేషణను కొనసాగిస్తూంటాయి. లోకం పోకడకు దైవం గురించిన ఎరుక లేదు. అందుకు కారణం దానికి తనను గురించి తనకే తెలియదు గనుక. తనను తాను తెలుసుకోగలిగినప్పుడే అది అస్తిత్వము యొక్క నిష్కల్మష ఆనందాన్ని అనుభవించగలదు.

"అసలు రహస్యమేమిటంటే ఐక్యతకు కావలసింది కోల్పోవుట కాదు, పొంది వుండుట. దైవము, మనిషి, ఇహలోకము, పరలోకము ఒకరితో నొకరు సఖ్యతగా నుండగలిగినప్పుడు మాత్రమే ఏకం కాగలరు. అజ్ఞానం బాధకు ఎలా కారణమౌతుందో, ఆ రెండింటి మధ్యన దూరం అజ్ఞానానికి కారణమౌతుంది."

Thoughts and Glimpses, SABCL Vol. 16, p. 382

శ్రీఅరవిందులు ఇక్కడ ప్రవచించినట్లుగ దైవం లేక దివ్యత్వం అనేది విశ్వం యొక్క వాస్తవికత. కాని నిజానికది దివ్యానందం. దివ్యానందంలోనే విశ్వం సృష్టించబడింది, దివ్యానందం కోసమే సృష్టించబడింది. అయితే సృష్టి తన సృష్టికర్తతో పూర్తిగ మమేకమైనప్పుడే దివ్యానందం సిద్ధించగలదు. శ్రీఅరవిందులు ఈ ఐక్యతను కర్త అని — అనగా సృష్టికర్త — అభివర్ణించారు; కర్త తన సృష్టికి తాను ఆధీనుడై యుండుట ఏకత్వములోని సారాంశము, సమస్త ఆనందానికి మూలం. అది ఒక రకమైన పరస్పరాధీనత.

సృష్టికర్త సృష్టిని తన అధీనమందుంచుకొనకపోవుట వలన, సృష్టి తన కర్తను తన వశమందుంచుకోలేక పోవుట వలన, విభజన ఏర్పడింది. ఆ కారణంగ ప్రధానమైన దివ్యానందం అజ్ఞానంగా మారింది. ఈ అజ్ఞానమే బాధకు కారణభూతమైంది. ఇక్కడ 'అజ్ఞానం' సర్వసాధారణంగ అర్థం చేసుకోబడే రీతిలోది కాదు. దానిని శ్రీఅరవిందులు 'అవిద్య' అని అన్నారు. ఆ అజ్ఞానం మరొకదాని పర్యవసానంగ యేర్పడింది. నిజమైన అజ్ఞానం ఏకత్వం గురించి, ఐక్యతను గురించి, తాదాత్మ్యం గురించి అవగాహన లేనిది. అదే అన్ని బాధలకు మూలకారణం.

విభజన ఆరంభమై, సృష్టి సృష్టికర్తతో ప్రత్యక్ష సంబంధం కోల్పోయినప్పటి నుండి అజ్ఞానం రాజ్యమేలింది. సర్వబాధలకు అదే కారణం.

ఆంతరిక అనుభవం పొందిన వారందరి అనుభవం యిది — దైవశక్తి మూలంతో ఐక్యత పునః స్థాపించబడిన క్షణాన బాధలన్నీ అంతమొందుతాయి. అయితే, ఒక నిరంతర కదలిక కొనసాగింది. గతవారం దీనిని గురించి నేను మీతో మాట్లాడాను. ఆ కదలిక సృష్టి మూలమందు దివ్యానందానికి బదులు కోరికను ప్రతిష్ఠించింది. ఈ సృష్టిలోని ఆనందం స్వయం అభివ్యక్తిలోని, స్వీయ భావప్రకటనలోని ఆనందం — దీనిని ఆనందంగ కాక ఒక కోరికగ పరిగణించిన తాపసులు, ఋషులు కోకొల్లలు. బౌద్ధ సాంప్రదాయ పరంపర అంతా యీ రకానికి చెందినదే. పరిష్కారాన్ని అభివ్యక్తిలోను, సాక్షాత్కారంలో నున్న ప్రధానమైన దివ్యానందాన్ని మనకు పునః ప్రసాదించే ఐక్యతలో చూడకుండ, వారు దాని లక్ష్యాన్ని, దానిని సాధించే మార్గాన్ని కోరికలను చంపడంలోను, సర్వాన్ని నిర్మూలించడంలోను ఉన్నదని అభిప్రాయపడ్డారు.

ఈ భావన పూర్తిగ ఒక అపార్థానికి దారితీస్తుంది. ఆత్మ విముక్తికి ప్రతిపాదించబడిన విధానాలన్నీ అభివృద్ధి సూచకాలు, చాలా ఉపయోగకరమైనవి. అయితే, ప్రపంచం కోరికల వలన ఏర్పడినందున, అది చెడుతో నిండినదని, అందువలన ఎంతటి ప్రయాసకైనా ఓర్చి దానినుండి వీలయినంత త్వరగా తప్పించుకోవాలి అనే వాదన మానవజాతి చరిత్రలో ఆధ్యాత్మిక జీవనానికి తీవ్రమైన అపార్థం కల్పించింది. ప్రపంచ చరిత్రలో ప్రతి విషయము పనికివచ్చేదే కావున, ఏదో ఒక ప్రత్యేక దశలో ఆ వాదన బహుశః ఉపయుక్తమయ్యేదేమో, కాని ఆ ప్రయోజనం యొక్క అవసరం యిక లేదు. దాని కాలం చెల్లిపోయింది. ఆ భావనను దాటి మరింత అవసరమైన, శ్రేష్ఠమైన పరమ సత్యానికి తిరిగి చేరవలసిన, సృష్టి యొక్క దివ్యానంద హేలకు మరలవలసిన,

దైవసంయోగం, దైవసాక్షాత్కారాల ఆనందోత్సాహల వైపు మళ్లవలసిన సమయం ఆసన్నమైంది.

ఈ నూతన ఆవిష్కారం — ఇహలోకంలో కలిగిన క్రొత్త అనుభవం అని నా భావన — గతంలోని ఆధ్యాత్మిక అనుభూతు లన్నింటికి ప్రత్యామ్నాయంగ చోటు చేసుకోవాలి. అతిమానస ఆవిర్భావమనే నూతన అనుభవానికి దారి చూపాలి. అందుకోసమే, గతవారం నేను దివ్యానంద మొక్కటే, నిజమైన దివ్యమైన మహదానందం మాత్రమే, విజయాన్ని చేకూర్చగలదని చెప్పాను.

ఈ దివ్యానందం ఏమిటి అనేదానిపై సందిగ్ధత వుండకూడదు. అందుకనే మొదటి నుండి శ్రీఅరవిందులు మనలను జాగృతపరచారు. మనిషి భోగలాలసతను అధిగమించినప్పుడే బ్రహ్మానందంలోకి ప్రవేశించగలడని చెప్పారు. దివ్యానందం ప్రకటితమైనప్పుడు యేర్పడు స్థితినే బ్రహ్మానందమయ స్థితి అని కచ్చితంగా చెప్పవచ్చు. కాని మనం మామూలుగ ఆనందోత్సాహాలు, సుఖసంతోషాలు అని పిలిచేవాటికి యిది పూర్తిగ భిన్నమైనది. బ్రహ్మానంద స్థితిని పొందాలంటే వీటిని పూర్తిగ విసర్జించాలి.

నేను సూచించిన యీ శిక్షణను ప్రతి ఒక్కరు దివ్యానందాన్ని పొందాలనే లక్ష్యంతో అభ్యసించినట్లయితే ఫలితం అందటం ఆలస్యమౌతుంది. అందుకు కారణం ఒక అహంకారపూరిత అంశం అందులో చోటు చేసుకుంటుంది గనుక. అది ఒక లక్ష్యసిద్ధికై చేసే చర్య అవుతుంది గాని సమర్పణాభావంతో చేసేది కాదు, ఒక అపేక్ష మాత్రమే అవుతుంది — అది సిద్ధిస్తుంది, సిద్ధించి తీరుతుంది, ఎక్కువ సమయం పట్టినా కూడ. వ్యక్తి దేనిని అర్థించనప్పుడు, దేని కొరకు నిరీక్షించనప్పుడు, దేనిని ఆశించనప్పుడు అలాంటి నిర్వ్యామోహస్థితిలో నున్నప్పుడు అది ఆత్మార్పణం, అభిలాష, బేరసారంలేని అయత్నకృత అవసరం అవుతుంది. దైవికంగా నుండగలగాలి, అంతే.

శ్రీమాత

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

కష్టాల నుండి గ్రహించ వలసిందేమిటి

ఇది ప్రతి ఒక్కరు పొందగలిగే అనుభవం. ఏమీ తెలియనివారు కూడా క్లిష్టపరిస్థితులలో యిరుక్కున్నప్పుడు లేక ఒక సమస్యను పరిష్కరించవలసి వచ్చినప్పుడు లేక మీకు చెప్పినట్లుగ ఒక మనో ప్రేరణను లేక దాని అలజడికి గురిచేసినదానిని అధిగమించవలసి వచ్చినప్పుడు, వారికి మనస్సు శూన్యమైనట్లనిపిస్తుంది, ఏమి చేయాలో తోచదు. వారి మనస్సుగాని, చిత్తముగాని, ఆలోచనలుగాని తోడ్పడవు. చేయవలసిందేమో తెలియక తికమక పడుతున్నప్పుడు, ఒక పిలుపులాంటిదేదో వారిలో ఉదయిస్తుంది — నెరవేర్చలేని కార్యాన్ని నెరవేర్చగలదాని కోసం పిలుపు. మనిషి తాను చేయలేని పనిని చేయగల సమర్థతగలదానిని గాఢంగ వాంఛిస్తాడు.

ఇది ప్రాథమిక అవసరం. అటు పిమ్మట దైవానుగ్రహం మాత్రమే ఆ పనిని సఫలీకృతం చేయగలదనే అవగాహన కలిగినప్పుడు, నీ ప్రస్తుత పరిస్థితుల నుండి దైవానుగ్రహ మొక్కటే వెలికితీయగలదని, అందుకు తగిన పరిష్కారాన్ని, శక్తిని యివ్వగలదని తెలుసుకో గలిగినప్పుడు, సహజంగానే ఒక ప్రగాఢమైన అభిలాష నీలో ఉదయిస్తుంది — ఉన్మీలనముగ రూపాంతరం చెందిన ఒక చైతన్యం. నీ పిలుపుకు, నీ వాంఛకు సమాధాన మందుతుందనే ఆశ నీకున్నట్లయితే, అతి సహజంగ నిన్ను నీవు ఆ దైవానుగ్రహానికి తెరుచుకుంటావు.

ఆ తరువాత — దీనిని అత్యంత శ్రద్ధతో గమనించు: (శ్రీమాత వ్రేలును తన పెదవులపై నుంచుతారు) దైవానుగ్రహం నీకు సమాధామిస్తుంది, నిన్ను విషమ పరిస్థితుల వలయం నుండి బయటకు లాగుతుంది, నీ సమస్యకు పరిష్కారమందిస్తుంది, నీ కష్టం నుండి బయట పడటానికి సహాయ పడుతుంది. కాని కష్టం నుండి విముక్తుడవై, కష్టాలు కడతేరినప్పుడు దైవానుగ్రహం వలన నీకు ఆ విమోచన లభించిందని మరువకూడదు. నీ స్వయంకృషి వలన విముక్తి లభించిందని తలచరాదు. నిజానికి యిదే ప్రధానమైన విషయం. చాలామంది కష్టం తొలగిపోయిన వెంటనే, "ఎట్టకేలకు నా అంతట నేను యీ కష్టం నుండి బాగానే గట్టెక్కాను" అంటారు.

అదీ విషయం. ఆ విధంగ నీవు ద్వారాన్ని మూసి గడియపెట్టి తాళం వేస్తావు. ఆ పైన నీవు యింకేదీ స్వీకరించలేవు. ఈ అంతరంగ బుద్ధిమాంద్యం తొలగియేమి చేయుటకైన అశక్తుడవని నీకు మరోమారు తెలియడానికి, ఒక తీవ్రమైన

మనస్తాపానికి నీవు తిరిగి గురికావాలి. ఒక దుర్భర కష్టం మరోసారి కలగాలి. ఎందుకనగా నీవు అశక్తుడవనే అవగాహన యేర్పడినప్పుడే కొంతమేరకు తెరుచుకొని మెత్తబడతావు. కాని యెంత కాలం వరకు నీవు చేసేదంతా నీ స్వంత నైపుణ్యం, నీ స్వయం శక్తిసామర్థ్యాలపై ఆధారితమైనదని అనుకుంటావో, నిజానికి నీవు మూసింది ఒక్క ద్వారమే కాదు, అసంఖ్యాకమైన ద్వారాలు. ఒకదాని తరువాత ఒకటి మూసి గడియ వేసుకున్నావన్న మాట. ఏదీ ప్రవేశించ వీలులేని ఒక కోటలో నిన్ను నీవు బందీని చేసుకున్నావన్న మాట. అది ఒక పెద్ద వెనుకంజ. మనిషిది అతి త్వరగా మరిచిపోయే తత్వం. అతి సహజంగ స్వయంశక్తితో సంతృప్తి చెందుతాడు.

ప్రశ్న: అయితే శ్రీమాతా! మనిషి తాను అశక్తుడనని అనుకున్నప్పటికి, అతను శక్తిమంతుడే అని నమ్మేది ఏదో ఉన్నది. ఏమిటది?

జవాబు: అవునవును! చిత్తశుద్ధితో నుండుట చాలా కష్టం.... అందుకే ఆపదలు పెరుగుతాయి. కొన్నిసార్లు తీవ్రరూపం దాలుస్తాయి. కారణం, నీ బుద్ధిమాంద్యం తొలగాలంటే అదొక్కటే మార్గం. కష్టాలు కలుగుట సబబే అని యిది నిరూపిస్తుంది. తీవ్రమైన దుర్భర పరిస్థితులు నిన్ను చుట్టుముట్టినప్పుడు, నిన్ను తీవ్రంగ బాధించేది యెదురైనప్పుడు మాత్రమే నీ బుద్ధిమాంద్యం కొంతమేర కరుగుతుంది. అయినప్పటికి యెంతో కొంత మాంద్యం అంతరంగంలో మిగిలిపోతుంది. అందుకే బాధ దీర్ఘకాలం కొనసాగేది.

మనిషి ఏమీ కాడు, ఏమీ చేయలేడు. అతనికి ఒక ఉనికి అంటూ లేదు, మనిషి అనేవాడొక శూన్యం, దైవదత్తమైన దివ్యచైతన్యం, దైవానుగ్రహం లేనప్పుడు అసలు అస్తిత్వమే లేదు అని అంతఃకరణ లోతుల్లో నమ్మకం కుదరడానికి యెన్ని ఆపదలు కలగాలి! అది తెలుసుకున్న క్షణం అంతా అయిపోతుంది. కష్టాలన్నీ కడతేరుతాయి. ఆ సమగ్ర అవగాహన యేర్పడినప్పుడు ప్రతిఘటించగలిగేదేదీ వుండదు. కాని, ఆ క్షణం వరకూ... అందుకు చాలా సమయం పడుతుంది.

ప్రశ్న: ఎందుకని కష్టం అమాంతంగ సంభవించదు?

జవాబు: ఎందుకనగా, అలా జరిగితే అది నిన్ను చంపుతుంది. ఆ ఆపద నిన్ను సరి చేయగలిగేటంత శక్తి కలిగినదైతే, నిన్ను అణగద్రొక్కి చిత్తు చేస్తుంది. కొద్ది కొద్దిగ, కొద్ది కొద్దిగ, క్రమక్రమంగ వాటిల్లినప్పుడే నీవు తట్టుకుని నిలువగలుగుతావు. సహజంగ అది నీ అంతరంగ శక్తిపైన, శ్రద్ధాసక్తుల పైన, నీ పురోగమన సామర్థ్యం పైన, అను

భవంతో లాభం పొందగలిగే సత్తాపైన, మరచిపోకుండ వుండగలిగే శక్తి పైన ఆధారపడి ఉంటుంది. మరుపుకు గురి కాకుండ వుండగలిగే అదృష్టం వుంటే అభివృద్ధి వేగవంత మౌతుంది. ఆ వ్యక్తి అత్యంత వేగంగా సాగిపోగలడు. అదే సమయాన అతనికి అంతరంగ నైతికశక్తి వున్నట్లయితే పనులు కూడ వేగంగ కొనసాగుతాయి. అందరికీ ఆ శక్తి వుండదు. అందుకు విరుద్ధంగా యీ విధంగ చేస్తారు, యిలా... యిలా... (శ్రీమాత అభినయించి చూపిస్తారు) తమ నుండి తాము చేసిన అవివేకపు పను లన్నింటిని దాచే ప్రయత్నం చేస్తారు. అందుకోసం యెన్ని అల్పమైన వివరణలు యిచ్చుకుంటారో, యెన్ని సాకులు ఒకదానిని మించి మరొకటి కల్పించుకుంటారో!

ప్రశ్న: శ్రీమాతా, కష్టాల సంఖ్య మనుషులను బట్టి వుంటుందా?

జవాబు: అవును. అది మనుషులను బట్టి వుంటుంది. నేను చెప్పినట్టుగా, అభివృద్ధి చెందటానికి వారికిగల శక్తిసామర్థ్యాల పైన, వారి స్వయంశక్తి పైన, వారి నిరోధకశక్తి పైన ఆధారపడి వుంటుంది. కాని కష్టాల తాకిడి అవసరం కలగనివారు కొందరు నాకు తెలుసు.

ప్రశ్న: శ్రీమాతా, కష్టం మహాకాళి కల్పితమా?

జవాబు: కష్టమా? కానవసరం లేదు.

నీవు విషం మింగితే, విషపూరితుడవైతే, అది మహాకాళి నేరం కాదు. విషం మింగిన నీది. ఎవరైనా తమను తాము పూర్తిగ అసంగతమైన పరిస్థితుల లోనికి దిగజార్చుకుంటే, వారు వారి తలనో, చేతినో లేక వెన్నునో విరగగొట్టుకొనుట తథ్యం. కారణం, వారు నిజమైన సమతుల్యస్థితిలో లేనందువలన. అందులకై దివ్యశక్తులను నిందించకూడదు. అది నీ మూఢత్వం వలన, నీ అంతరంగస్థితి వలన అతి సహజంగ, యాంత్రికంగ కలిగే పర్యవసానం.

ప్రశ్న: మహాకాళి కలిగించే కష్టం యొక్క లక్షణం ఎలా వుంటుంది?

జవాబు: అది నీకు మహదానందాన్ని కలుగజేస్తుంది. నీ హృదయంలో మధురిమతో కూడిన వెచ్చదనాన్ని కలిగిస్తుంది. అపారమైన సంతృప్తిని పొందుతావు.

ప్రశ్న: ఎవరైనా దానిని గాఢంగా కోరాలా లేక అది సహజంగానే సంభవిస్తుందా?

జవాబు: అవును. గాఢంగా కోరటంలో కూడా చిత్తశుద్ధి వుండాలి. నిజమైన అభివృద్ధి చెందాలనే అభిలాష వుండాలి. “అవును. నేను అభివృద్ధి చెందాలని కోరుతున్నాను”

అని మనఃపూర్వకంగా అనాలి. "ఏది ఏమైనా సరే, నేను అభివృద్ధి చెందాలి". అప్పుడది సంభవించి తీరుతుంది.

అయితే నేను చెప్పినట్లుగా, అది అపరిమిత ఆనందానికి మూలమైన సమగ్రశక్తితో సమృద్ధిగా సిద్ధిస్తుంది. మనిషి ఒక నిర్ణయం తీసుకుని తాను ఒక మారు చేసిన తెలివిమాలిన పనిని మరోమారు చేయకుండుటకు నిశ్చయించుకున్నప్పుడు లేక ఆ పని సవ్యమైనదని తెలిసినా నెరవేర్చుట కష్టమని లేక అసాధ్యమని భావించినప్పుడు, చిత్తశుద్ధితో కూడిన గట్టి సంకల్పంతో ఒక నిర్ణయం తీసుకున్నప్పుడు, ఒక దుర్భరమైన కష్టం యెదురై, నీవు చేయదలచిన చర్యను చేయుటకు ఉసిగొల్పితే, అది కష్టమే అయినప్పటికి నీవు సంతోషంతో ఉప్పొంగిపోతావు. అమితానందం పొందుతావు. అది యెంతో దివ్యమైనదిగ తోస్తుంది. చూశావూ, ఇచ్చట (శ్రీమాత తమ హృద యాన్ని చూపిస్తారు) యేదో ఒక అత్యద్భుతమైన అనుభూతి కలుగుతుంది.

పూర్తిగ బాహ్యమైన, యాంత్రికమైన భౌతిక చేతనలో ఒక అజ్ఞానస్థితిలో నుండి చెడు పరిణామాలకు దారితీసే అవివేకపు పనులను నీతో చేయించిన కారణంగ కష్టాలు కలగటం తప్పదు. ఈ కష్టాలకు నీవు ఒక ఉన్నతస్థాయికి యెదిగి, యెట్టి పరిస్థితులలోనైనా నీపై ప్రభుతను సంపాదించుకోవాలని, పరమ సత్య చైతన్యమునందే జీవించాలని, యెంతటి ప్రయాసకైనా ఓర్చి, యెంతటి కష్టనష్టాలనైనా సహించి అభివృద్ధి చెందాలని నిశ్చయించుకున్న తరువాతి కష్టాలకు మధ్య వ్యత్యాసం వుంది. అవి అర్థవంతమైనవిగ వుంటాయి. వాటిలో సత్యం యొక్క కాంతి ప్రస్ఫు టిస్తుంది. నీకు మార్గదర్శనం చేస్తుంది. నీవు పయనించే బాటను తేజోమయం గావించే ఆ దివ్యకాంతిని స్పష్టంగా గమనించ గలుగుతావు. ఓ బండరాయి నీ పైబడి నిన్ను అణగద్రొక్కేదిగ నుండదు. అది ఒక జయసూచికమైన, దేదీప్యమానమైన వెలుగుగా నుంటుంది.

అందుకనే యిలా అనటం కద్దు: మొదటి అడుగు వేయటానికే ప్రయత్నం అవ సరం. మొదటి అడుగు అనగా ఆ స్థాయి నుండి బయటపడి యీ స్థాయికి యెదుగుట. అటు పిమ్మట అంతా మారిపోతుంది.

అయితే మనిషి ఆ స్థాయి నుండి పూర్తిగ బయటకు రావాలి. అక్కడే నిలచిపో కూడదు. ఒక అడుగు ఇక్కడ ఒక అడుగు అక్కడ వేయకూడదు. అది కూడదు. అదీ విషయం.

ప్రశ్న: మధుర మాతా, ఒక కష్టం వాటిల్లిందంటే దాని అర్థం, దైవం మన స్వభావ లోపాలపై మనకు ఎరుక యేర్పడుట కోసం చేసే ప్రయత్నమా?

జవాబు: నీవు దానిని ధైర్యంగ ఎదుర్కొంటే, అవును. అనగా కష్టం నీకు యెదురైన వెంటనే పిరికిపంద వలె దానికి తలొగ్గుటకు బదులు దానిని అధిగమించే ప్రయత్నం చేసినట్లయితే, భగవంతుడు నీకు అండగ వున్నాడని రూఢి అవుతుంది. కాని నీవు పిరికితనంతో వుంటే భగవంతుడు నీ చెంత నిలువడు, అనగా, నీ పిరికితనం నిన్ను భగవంతుని నుండి వేరు చేస్తుందన్న మాట. కాని నీవు ప్రతిఘటించి నిలబడి విజయం పొందాలని కోరితే, భగవంతుడు నీకు సాయపడుటకు నీ చెంత ప్రత్యక్షమౌతాడనుట తథ్యం. అందుకు ఛాయామాత్ర సందేహమైనా లేదు.

ప్రశ్న: కాని, నేను తెలుసుకోగోరేది — కష్టం వాటిల్లితే, — దైవం మనలో లోపాలున్నాయని తెలియచేయుటకు ప్రయత్నిస్తున్నట్లా?

జవాబు: ఆతడు ఉద్దేశపూర్వకంగా నీ దారిలో కష్టాలను సృష్టిస్తున్నాడనా? కాదు. అది ఆతని విధానం కాదు.

శ్రీమాత

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

(CWM Vol. 6, pp. 322-26, 461)

దైవం మనకు ఎంతో దూరంగా లేడు. మనలోనే ఉన్నాడు — మన అస్తిత్వపు లోతుల్లో, మన అనుభూతులకు, ఆలోచనలకు పైగా.

శ్రీమాత

భగవంతుడు బాధించేవాడా? — మన దృష్టి పరిమితం

దైవం ప్రేమించేవాడు కనుకనే ఘోరంగా, క్రూరంగా బాధలు పెడుతున్నాడు. కృష్ణుని నీవు కాంచలేదు, ఆయనతో ఆడుకోలేదు కాబట్టి, ఇది నీకు అర్థం కాదు.

సర్వత్రా వ్యాపించివున్న దైవం కృష్ణుడు. అందరిలోనూ, అన్నింటా వున్న దివ్యసన్నిధి ఆయనే. అంతేకాక ఆయన పరమానందానికి ప్రతిరూపం. సర్వేశ్వరుని ప్రేమకు సాకారం. అయన లేలేత చిరునగవుల దయారూపుడు, వినోదభరిత క్రీడా లోలుడు. అతనే ఆట, అతనే ఆడించేవాడు, అతనే ఆడేవాడు, ఏకకాలంలో అన్నీ ఆతనే. ఆట, దాని ఫలితాలు పూర్తిగా తెలిసినవి, ఊహించినవి, సంకల్పించినవి, ఎరుకతో ఆడినవి గనుక ఆటలోని ఆనందానికి తప్ప వేరేదానికి ఆస్కారము లేదు. ఆ విధంగా కృష్ణుని కాంచడమంటే మనలోని దివ్యత్వాన్ని దర్శించడమే. కృష్ణునితో క్రీడించడమంటే మన అంతరంగంలోని దివ్యసన్నిధితో తాదాత్మ్యత చెంది ఆతని చేతనలో భాగస్వామి కావటమే. నీవు ఎప్పుడైతే ఈ స్థితిని పొందుతావో అప్పుడే ఆ దివ్య కేళిలోని పరమానందంలోకి ప్రవేశిస్తావు. తాదాత్మ్యత పరిపూర్ణమయ్యే కొద్దీ, ఆ స్థితి పరిపూర్ణతను సంతరించుకుంటుంది.

అయితే నీ చేతనలో ఏదో ఒక మారుమూల ఒక సాధారణ స్ఫూర్తి, సాధారణ అంతర్దృష్టి, సాధారణ సంవేదన ఉన్నట్లయితే ఇతరుల బాధలను నీవు గ్రహించగలుగుతావు. ఆ వ్యధలను కలిగించే ఆయన లీల చాలా క్రూరంగా అనిపిస్తుంది. అలా హింస పెట్టి, ఆనందించే భగవంతుడు నీకు పరమ దుర్మార్గుడిలా కన్పిస్తాడు. అలా కాకుండా, దైవానుభూతిని పొందినట్లయితే, ఆయన ఆటలో ప్రదర్శించే అద్భుతమైన, గాఢమైన ప్రేమను మరువజాలవు. భగవంతుడు బాధించేవాడనే తీర్పుకు కారణం పరిమితమైన మన దృష్టిలోపమేనని నీవు అర్థం చేసుకుంటావు. ఇచ్ఛాపూర్వకంగా బాధించేవాడు గాదని, క్షేమంకర ప్రేమతో ప్రపంచాన్ని, మానవాళిని ప్రగతిశీల పరిపూర్ణత దిశగా దగ్గర త్రోవల ద్వారా నడిపించేవాడనీ, అంతేకాక ఆ పరిపూర్ణత కూడా క్రమక్రమంగా వృద్ధి చెందుతుంటుందని తెలుసుకుంటావు.

శ్రీమాత

అనువాదం: భాష

ఆర్జవం పరిపూర్ణతను కాంక్షిస్తుంది. కాని పరిపూర్ణత సర్వలక్షణ సమన్వితమైనది. అందువలన, విసర్జన, ఒదుగుదల, పరిమితి అవసరమయ్యే ఆర్జవానికి, తిర్కస్కారణయే లేని సర్వాన్ని స్వీకరించి, ప్రతిదానిని దాని ఉచిత స్థానంలో నుంచే పరిపూర్ణతకు, సహజంగానే సయోధ్య కుదరదు. ఈ రెండు పరస్పర విరుద్ధమైనవి.

జీవితాన్ని ఆషామాషీగ కాక ప్రాధాన్యతనిచ్చి గడుపుటలో రెండు రకముల ప్రేరణలు చోటు చేసుకుంటాయి. మొదటిది, అప్రధాన మనుకునే విషయాలకు ప్రాధాన్యత నిచ్చుట. రెండవది, జీవితాన్ని స్వచ్ఛమైన, అనుసరణీయమైన లక్షణాలకు సరిపడునట్లుగ పరిమితం చేయుట. కొందరిలో — ఉదాహరణకు సభ్యత, సంస్కారం గలవారు లేక శ్రోత్రీయులు అని శ్రీఅరవిందులచే పేర్కొనబడినవారు — ఆర్జవం పెడసరమైనదిగ, అసహనమైనదిగ పరిణమిస్తుంది, సుఖదాయకము, స్వేచ్ఛాయుతము, ఉల్లాసభరితమైన ప్రతి విషయంలో లోటుపాట్లను ఎన్నుతుంది.

జీవితాన్ని సమగ్రంగ తీర్చిదిద్దటానికి ఒకే ఒక మార్గం వుంది — ఈ పృధ్వీజీవన గమనంలో అని నా భావన — దానిని తగినంత ఊర్ధ్వస్థాయికి యెదిగి చూడాలి. దాని యొక్క ప్రస్తుత సర్వలక్షణ సమన్విత స్థాయిలోనే కాక దాని గతము, వర్తమానము, భవిష్యత్తు యే విధంగ నుంటుంది, యే విధంగా నున్నది, యే విధంగా నుండబోతుందో ఒకేసారి చూడగలగాలి. ఎందుకనగా ప్రతిదానిని దాని ఉచిత స్థానమందుంచటానికి అదొకటే మార్గం. ఏదీ విసర్జించబడదు, దేనినీ విసర్జించకూడదు, కాని ప్రతి ఒక్కటి దాని ఉచిత స్థానంలో, మిగతా వాటన్నింటితో ఒక సంపూర్ణ సామరస్యతతో నుండగలగాలి. అప్పుడు ఎంతో 'చెడ్డవిగ', 'ఏహ్యమైనవిగ', సంస్కారవంతమైన మనస్సుకు 'అనంగీకారమైనవిగ', కనిపించినవన్నీ ఒక సంపూర్ణ దివ్యజీవన గమనంలోని ఆనందదాయకమైన స్వేచ్ఛాయుత వర్తనాలుగా మారిపోతాయి. అప్పుడు తన అనంతత్వ ఉనికిని స్వయంగా గమనించుటలో అపారమైన ఆనందం పొందే ఆ అప్రమేయుని అత్యద్భుత హాసాన్ని తెలుసుకొనుటకు, అర్థం చేసుకొనుటకు, అనుభవించుటకు, అందులో జీవించుటకు, మనలను ఆపగలిగేది ఏదీ ఉండబోదు.

ఈ ఆనందహేల, ఈ అత్యద్భుత హాసావిలాసం, ఏమనాలి! అంతరంగంలో ప్రకాశిస్తున్న ఆదిత్యుణ్ణి కనుగొనటానికి నీ లోనికి తగినంత లోతుకి వెళ్లగలిగితే

చాలు. ఆ వెలుగు వెల్లువ నిన్ను ముంచెత్తుతుంది. ఒక చీకటి పొర కమ్ముకొనుటగాని, చిన్న బాధగాని చూఛాయకైనా మిగలవు. సామరస్యమైన, తేజోమయమైన దివ్య వెలుగును జిమ్మే నవ్వుల జలపాతం తప్ప మరేమీ ఉండదు.

నిజానికి అత్యంత దుర్భరమైన కష్టాలైనా, అత్యంత దుఃఖకర సంఘటనలైనా, అత్యంత బాధాకరమైన శారీరక వేదనలైనా, ఆ ఎత్తు నుండి, ఆ దృక్కోణంలో గమనించినట్లయితే, ఆ కష్టాల లోని ఆ దుఃఖభాజన సంఘటనల లోని, ఆ శారీరక వేదనల లోని అవాస్తవికతను గమనించ గలుగుతావు. అటుపైన ఆనందమయమైన, తేజోమయమైన స్పందనలు తప్ప మరేమీ వుండవు.

నిజానికి కష్టాలను కడతేర్చడానికి, విచారాలను అధిగమించడానికి, బాధలను నివారించడానికి యిది అత్యంత శక్తివంతమైన మార్గం. మొదటి రెండు మార్గాలు సాపేక్షంగా సులభమైనవి, కాని చివరిది ఎక్కువ కష్టంతో కూడుకున్నది; కారణం మనకు మన శరీరాన్ని దాని అనుభూతులను నిర్దిష్టమైనవిగా, నిశ్చితమైనవిగా పరి గణించుటకు అలవాటు పడ్డాము. అందుకు కారణం మన శరీరాన్ని ఒక అస్థిరమైనదిగ, మృదువైనదిగ, అశాశ్వతమైనదిగ, మలచుటకు అనుకూలమైనదిగ పరిగణించుట మనం నేర్చుకోలేదు గనుక. మనం మన శరీరంలోకి చీకటిని, కష్టాలను, వైషమ్యాలను, అపశృతులను, అలజడి రేపే, దుఃఖం కలిగించే, కన్నీళ్ళు కురిపించే అన్ని విషయాలను తొలగించగల తేజోమయమైన దివ్యదరహాసాన్ని కొనితెచ్చుట నేర్చుకోలేదు గనుక.

ఈ సూర్యుడు, యీ దివ్యదరహాస కాంతులను వెదజల్లే భానుడు, అన్ని విషయా లకు, అన్ని విషయాల వాస్తవికతకు కేంద్రబిందువై యున్నాడు. ఆ కాంతిని చూడగలు గుట, ఆ అనుభూతిని పొందుట, ఆ వెలుగులో జీవించుట మనం నేర్చుకోవాలి.

శ్రీమాత

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

ఒక చెడు తన నివారణోపాయాన్ని తనలోనే కలిగివుంటుందని కచ్చితంగా చెప్పవచ్చు.

ఏ బాధ నివారణైనా ఆ బాధతోనే కలిసి వుంటుంది.

శ్రీమాత

సాధువుల ఇనుప ములుకుల శయ్య

ప్రశ్న: ఇచ్చట మీరు ప్రస్తావించినది: "సాధువు ఇనుప ములుకులు శయ్యను వాడుట లేక క్రైస్తవ మతాచార్యుడు కొరడాను, ఇతర హింసాత్మక పరికరాలను వాడుట లాంటివి ఆమోదయోగ్యంకాని, అనుసరణీయముకాని ప్రచ్ఛన్నమైన క్రూరవైఖరి వలన సంభవించే పరిణామాలు. అవి అయుక్తమైన ఆకాంక్ష లేక అధోచేతన యొక్క అవసరాల వలన కలిగే ఆవేశపూరిత సంవేదనలు".

జవాబు: ఆహా, మేకులపై నిదురించే కఠోరనియమాలు పాటించే సాధకులున్నారని మీరెరుగుదురు. వారిని మీరెప్పుడు చూడలేదా? అలాంటివారి ఛాయచిత్రాలను కొన్నింటిని నేను స్వయంగా చూశాను. వారు చేసేదేమిటంటే, ఇనుప ములుకుల శయ్యపై పరుండట. అలాంటి ఛాయాచిత్రాన్ని ఈ మధ్యనే చూశాను. వారి పవిత్రతను నిరూపించాలని అలా చేస్తారేమో తెలియదు. ఇలాంటివి బహిరంగంగా ప్రదర్శించి నప్పుడు అదంతా నాటకీయమని అనుమానించాల్సి వస్తుంది. అయినప్పటికి అలా నిజంగా చేయగలిగేవారు కూడ వున్నారు. కాని వారు ప్రదర్శించాలనే వుద్దేశంతో చేయరు. అలాంటివారిని మీరెందుకు చేస్తున్నారని ప్రశ్నిస్తే, తాము దేహధ్యాస నుండి విముక్తుల మయ్యామని తమకు తాము నిరూపించుకొనుటకు అలా చేస్తామని సమాధాని మిస్తారు. మరింత ముందుకు వెళ్లిన వారుంటారు. ఆత్మవిమోచన కోసం దేహాన్ని బాధకు గురిచేయడం అవసరమని వారంటారు. నన్నడిగితే, దీని వెనుక దేహాన్ని బాధకు గురిచెయ్యాలనే ప్రాణికపరమైన అభిరుచి వున్నదని, అందుకు కారణం ప్రాణికం బాధపడుటలో ఒక విపరీత ఆనందం అనుభవించుటయే అని అంటాను. తమను తాము యెక్కడో ఒక చోట గాయపరచుకొని ఆ బాధను యినుమడింపజేయుటకు ఆ గాయాన్ని గట్టిగా నొక్కే పిల్లలు నాకు తెలుసు. అలా చేయటంలో వారు సుఖాన్ని అనుభవిస్తారు. ఆ విధంగా ఆనందం పొందే పెద్దవారు కూడ నాకు తెలుసు. అది అందరికి తెలిసిన విషయమే. నేనిలా చెప్తుంటాను "నీవు సంతోషంగా లేవంటే కారణం నీకు అలాగే వుండాలనే కోరిక వుంది. నీవు బాధపడతున్నా వంటే కారణం నీకు బాధంటే యిష్టం గనుక; లేనట్లయితే నీవు బాధపడవు". ఇలాంటి భావన అనారోగ్యకరమని నేనంటాను, కారణం అది సామరస్యతకు, రామణీయకతకు విరుద్ధం; ఒక విధంగా బలమైన రోగగ్రస్త సంవేదన.

మీకు తెలుసో లేదో, అతి భయంకరమైన చిత్రహింసలను ప్రవేశపెట్టిన దేశం చైనా — ఊహించలేనివి. నేను జపానులో నున్నప్పుడు చైనా దేశం గురించి గొప్పగా చెప్పే ఒక జపాను దేశస్థుడ్ని అడిగాను. అతను చెప్పింది "దూరప్రాచ్య దేశవాసులకు, జపనీయులతో సహా, యింద్రియ సంవేదన మొద్దుబారి వుంటుంది. వారి సంవేదన కొద్దిపాటిది. బాధ అత్యంత తీవ్రతరమైతే తప్ప వారు దాని అనుభూతిని పొందలేరు. ఆ కారణంగా వారి బుద్ధి అతి తీవ్ర బాధాకరమైన చిత్రహింసలను కనిపెట్టుటకు ప్రేరేపించింది". ఇలాంటి చైతన్యరహితులకు చైతన్యం యెంత లోపిస్తే వారు అంత తామసికులుగ వుంటారు; వారి సంవేదనా శక్తి అంతగా మందగిస్తుంది. ఏ కొద్ది అనుభూతి కలగాలన్నా కూడా, బలమైన సంవేదన వారికి అవసరమౌతుంది. సాధారణంగా యిదే వారిని క్రూరులుగ చేసేది. ఆ క్రూరత్వం తీవ్రమైన భావోద్రేకం కలిగిస్తుంది. ఇతరులను బాధకు గురిచేయుట ద్వారా నాడీవ్యవస్థపై కలిగే వత్తిడి వారికి అనుభూతిని సిద్ధింపజేస్తుంది. వారి అనుభూతికి అది అవసరం. లేనట్లయితే వారి కెలాంటి అనుభూతి కలుగదు. జాతులు మొత్తం క్రూరులుగా మారటానికదే కారణం. ప్రాణికంగా వారంతా చైతన్యరహితులు — మానసికంగానో లేక మరే విధంగానో వారు చైతన్యరహితులు కాకపోవచ్చు. కాని ప్రాణికంగాను, భౌతికంగాను వారికి చైతన్యం కొరవడుతుంది — అన్నింటికీ మించి భౌతికంగా.

శ్రీమాత

అనువాదం: త్రివేణి

శారీరక సమతుల్యతకు సరైన ఆహారమెంత అవసరమో, శారీరక శ్రమ కూడ అంత అవసరము.

శ్రీమాత

బాధలు రెండు రకాలు

ప్రశ్న: బాధను ఎలా అధిగమించవచ్చు?

ఈ సమస్య అంత సామాన్యమైనదేమీ కాదు. బాధకు కారణాలు అనేకం. మూలం ఒక్కటే అయినా లక్షణాలలో చాలా తేడా వుంటుంది. అయినప్పటికి బాధ కలగటానికి కారణం ఒక దైవ ప్రతికూల ప్రేరణ యొక్క ప్రాథమిక చర్య. సులభంగా అర్థం చేసుకోడానికి, బాధను రెండు వేర్వేరు రకాలుగ విభజించవచ్చు. అనుభవంలో మాత్రం చాలా వరకు ఒకటిగానే కనిపిస్తాయి.

మొదటి రకమైన బాధ అహంకార జనితం. వ్యక్తి హక్కులకు భంగం కలిగింది, అతని అవసరాలు తిరస్కరించబడ్డాయి, అవమానించబడ్డాయి, మోసగించబడ్డాయి, హానిపరచబడ్డాయి మొదలగు భావనల వల్ల కలుగుతుంది. ఈ రకమైన బాధ ప్రతికూల చర్యల ఫలితంగా ఏర్పడుతుంది. అది చైతన్యాన్ని ప్రతికూల ప్రభావానికి గురిచేయుటయే గాక ప్రతికూల చర్యలు దారుణంగా పరిణమించడానికి ఉపకరిస్తుంది. దానికి తోడు సహజంగా, అప్రయత్నంగా యేర్పడే పరిణామం యేమిటంటే పగ, ద్వేషం, బలవంతులలో ప్రతీకారవాంఛ, బలహీనులలో నిరాశ నిస్పృహలే కాక ఆత్మహత్యా వాంఛ.

రెండవ రకమైన బాధకు ప్రాథమిక కారణం ప్రతికూల పరిస్థితుల వలన కలిగే వియోగబాధ. స్వభావరీత్యా అది మొదటిదానికి పూర్తిగ భిన్నమైనది. ఈ రకపు బాధ దైవప్రేరితంగా లోకంలో నెలకొనివున్న విచారకర పరిస్థితులపై జాలి పుట్టించే ప్రేమ వలన కలిగేది — మూలము, కారణము, ప్రభావము యేదైన కావచ్చు. అయితే సంపూర్ణ మానసిక లక్షణంగల ఈ బాధలో అహంకారానికిగాని, ఆత్మ న్యూనతా భావానికిగాని చోటు లేదు. శాంతి, సమర్థత, క్రియాశీలశక్తి, భవిత యందు విశ్వాసం, విజయసంకల్పం మొదలగు వాటితో నిండి వుంటుంది. అది కనికరించదు కాని ఓదారుస్తుంది. ఇతరుల అజ్ఞానజనిత గమనాలతో మమేకం కాదుగాని వాటిని సరిచేసి కాంతివంతం గావిస్తుంది.

పవిత్రతయే మూలంగా భాసించి పరిపూర్ణంగ దైవికమైనది మాత్రమే ఆ బాధ యొక్క అనుభూతిని పొందగలదు. అయితే విశాలమైన, ఉదారహృదయం గల వారందరిలో అది పాక్షికంగా లిప్తమాత్రం అహంకార కారుమేఘాల వెనుక వెలిగే

మెరుపులా గోచరిస్తుంది. ఏమైనప్పటికీ వ్యక్తిగత చైతన్యంలో తరచుగా క్రుంగు బాటుకు, బలహీనతకు కారణభూతమయ్యే తుచ్ఛమైన, అల్పమైన ఆత్మన్యూనతతో కలుస్తుంది. అయినప్పటికి ఈ కలయికను తిరస్కరించడానికి లేదా కనిష్ఠ స్థాయికి తగ్గించుటకు తగిన జాగ్రత్త తీసుకోగలిగితే, ఈ దైవిక ప్రేరణ ఒక గంభీరమైన, శాశ్వత పరమానందం — ప్రపంచాన్ని అజ్ఞాన, దురవస్థల నుండి తప్పించగల శక్తి సామర్థ్యాలు దేనికి మాత్రమే ఉన్నదో — పైనే ఆధారపడి వున్నదని త్వరలోనే అవగతమౌతుంది.

ప్రతికూల పరిస్థితులతో పాటు, వాటి ప్రభావం కూడా పూర్తిగా తొలగిపోయి నప్పుడు మాత్రమే, ఈ బాధ కూడా ప్రపంచం నుండి తొలగిపోతుంది.

*

ప్రశ్న: అభిమానాన్ని మనం ఎలా తొలగించుకోగలం?

ఓ భగవంతుడా! మొదట, అది ఎంత విపత్కరమైనదో చూడు: అది అత్యల్పమైనది, అతి వినాశకరమైనది. ఇంకో అడుగు ముందుకు వేస్తే నిన్ను నీవు ఎంత హేళనకు గురిచేసుకున్నావో, ఎంత మేరకు పరిహాసానికి లోనయ్యావో తెలుసుకో. అది తెలుసుకొ గలిగితే దీనిని వదిలించుకోవచ్చు. అయితే ఎంతకాలం నీకు అది ప్రధానమైనదిగ అనిపిస్తుందో, ఎంత కాలం ఈ లక్షణాన్ని సమర్థించుకుంటావో, ఎంత కాలం నీ మనస్సులో ఏదో ఒక మూల, "ఐతే ఏమి, ఇది సహజం. నేను నిరాదరించబడ్డాను. ఆ నిరాదరణ నన్ను బాధిస్తున్నది", అనే భావన రగులుతుంటుందో, ఇక అయిపో యినట్టే, అది ఎప్పటికీ పోదు. కాని, ఎప్పుడైతే అది ఒక బలహీనతకు, ఆత్మన్యూనతా భావానికి, అహంకారానికి, సంకుచిత మనస్తత్వానికి, అన్నింటిని మించి అత్యల్ప భావజాలానికి, అల్పమనస్సుకు సంకేతమని అర్థం కావడం మొదలవుతుందో, అప్పుడు దానితో నీవు తలపడవచ్చు. అయితే నీ ఆలోచనా సరళి అందుకు అను గుణంగా సాగాలి. నీ వైఖరి, "నేను నొప్పించబడ్డాను, నేను బాధపడుతున్నాను. ఎంత బాధపడుతున్నానో కనబరుస్తాను" అనే విధంగా వుంటే, అది అలాగే వుంటుంది. ఒక గుప్త ప్రతీకార వాంఛతో రగిలిపోతూ "నన్ను వారు బాధించారు కనుక నేను వాళ్లను బాధిస్తాను" అనే వారి గురించి నేను ప్రస్తావించను. ఇది ఎంత లేకి విష యమంటే చూసేవారెవరూ ఇష్టపడరు. అయితే దీనిని నిగ్రహించటం ఎల్లప్పుడూ సులభం కాదు. నీచమనస్తత్వానికిది సూచన. అది అంత సున్నితమైనదే కావచ్చు.

అత్యంత భావోద్రేకంతో కూడినదే కావచ్చు, తీవ్రమైనదే కావచ్చు కాని చాలా అల్పమైనది. అది తిరిగి ఆ వ్యక్తినే నష్టపరుస్తుంది.

ఏది ఏమైనా నీకు సరియైన వివేచనా జ్ఞానం ఉన్నట్లయితే, దానిని వుపయోగించి అసలైన సత్యాన్ని నీకు నీవే తెలుసుకోగలవు. నీ అస్తిత్వంలోని అహంకారమే ఎప్పుడూ బాధ చెందేది. ఆ అహంకారమే లేనట్లయితే, అసలు బాధ అనేదే వుండదు. ఆధ్యాత్మిక జీవనాన్ని ఆకాంక్షించేవారెవరైనా అహాన్ని అధిగమించగలగాలి. అందుకు, ముందుగా చేయవలసినది, ఆ భాధను తిన్నగా పరిశీలించాలి. అది యే మేరకు అల్పమైన అహంభావ వైఖరి వలన కలిగిందో గమనించాలి. అటు పిమ్మట దానిని శుభ్రంగా తుడిచివేసి మాలిన్యం లేకుండ చేసి, "నాకు ఈ మలినం వద్దు. నా అంతరంగ ఆవాసాన్ని శుభ్రపరచుకుంటాను" అని అనుకోవాలి.

*

నేను నీకు చెప్పేది: బాధను పెంచి పోషించకు. అప్పుడే అది నిన్ను పూర్తిగ వదిలేది. పురోభివృద్ధి సాధించటానికి బాధ యొక్క ఆవశ్యకత అసలు లేదు. ఒక అచంచలమైన, ఆహ్లాదభరితమైన సమభావంతో గొప్ప పురోభివృద్ధి సాధ్యమౌతుంది.

శ్రీమాత

అనువాదం: అందుగులపాటి జానకి

ఈ అస్తిత్వాన్ని, నీ పురోభివృద్ధిని దివ్యచైతన్య సంరక్షణలో నుంచినట్లయితే, ప్రశాంతత నీ హృదయములో స్థిరపడుతుంది, సమస్యలన్నీ పరిష్కరించబడతాయి.

శ్రీమాత

శారీరక బాధలు — మూడు దశలు

శారీరక బాధలు? మీకు తెలుసు, ఒక విషయం మాత్రం నిశ్చయం. బాధ దాని పద్ధతిలోను, స్వభావంలోను ఒక సూచనగా కనిపెట్టబడింది. ఎందుచేతనంటే, ఉదాహరణకి శరీరాన్ని, ఏదో విధంగా సంరక్షించుకోనప్పుడు దాని వల్ల ఏమాత్రం బాధ కూడ కలగకపోతే, మనిషి తన సంరక్షణా లోపాన్ని గమనించి సరిచేసుకోడానికి ఎప్పుడూ ప్రయత్నించడు. బాధపడతాడు కాబట్టి ఆ దుఃఖాన్ని లేక అనారోగ్యాన్ని నివారించుకోడానికి ఆలోచిస్తాడు. అది ఇబ్బందికరంగా లేనట్టయితే దాని నివారణ కోసం అసలు ప్రయత్నమే చెయ్యడు. కనుక ప్రకృతి వ్యవస్థలో శారీరక బాధ యొక్క ప్రాథమిక కార్యం హెచ్చరిక చేయుట అని అనుకుంటాను.

దురదృష్టవశాత్తూ ఈ విషయంలో ప్రాణికం కలగచేసుకొని, ఆ బాధని పెంచి, మలుపులు తిప్పి తీవ్రతరం చేయడంలో ఒక వికృతానందాన్ని పొందుతుంది. దాని వల్ల మొత్తం వ్యవస్థ విధానమే మారిపోతుంది. ఒక సూచికగా పని చెయ్యడానికి బదులు కొన్నిసార్లు, అనారోగ్యాన్ని, అవతలవారి సానుభూతిని, జాలిని పొందడానికి, వారిలో ఆసక్తిని కలుగ చేయడానికి అవకాశం కల్పించి, అనారోగ్యాన్ని ఆనందించేటట్టు చేస్తుంది. ప్రాణికం నుంచి వచ్చే అన్ని రకాల అనుభవాలు, ఒకదాని కంటె ఒకటి అసహ్యం కలిగించేవిగా ఉంటాయి. కాని అసలైనదిదే అనుకుంటాను: "జాగ్రత్త పడు!" ఇదొక ప్రమాదసూచిక లాంటింది. "జాగ్రత్తపడు, ఏదో గాడి తప్పినట్లుంది".

*

మనం బాధని ఎలా ఓర్చుకోవాలో, దానిలో ఆనందాన్ని ఎలా పొందాలో చెప్పడానికి శ్రీమాత వేదనానుభవం ద్వారా తెలిపారు. వారి బోధనా పద్ధతిలో మూడు దశ లున్నాయి. మొదటిది సహనం, రెండవది ఆత్మసమతుల్యత, మూడవది పారవశ్యకత

నైతిక విషయాలకు సంబంధించినంత వరకు ఇది నిస్సందేహంగా స్పష్టము, వివాదరహితము. నైతిక బాధలన్నీ మన శీలాన్ని తీర్చిదిద్దుతాయి. మనలను తిన్నగా పారవశ్య స్థాయికి చేరుస్తాయి. అయితే వాటిని ఎలా స్వీకరించాలో తెలిసినప్పుడు. కాని శరీరం విషయానికొస్తే, బాధని ఎలా ఓర్చుకోవాలో మనిషి శరీరానికి శిక్షణ యివ్వగలిగినట్టయితే, తీవ్రత తగ్గి, సమసిపోతుందని వైద్యులు చెప్పడం నిజమే. ఇది ఒక ప్రత్యక్ష ఫలితం. అయితే శరీరానికి బాధ కలిగేసరికల్లా ఏదో జరగరానిది

జరిగినట్టు తల్లక్రిందులవడానికి బదులు దానినెలా ఓర్చుకోవాలో తెలుసుకొని, మౌనంగా, నిశ్శబ్దంగా భరించి సమతుల్యత పాటించేవారి విషయంలో శరీరం ఆ బాధని ఓర్చుకోగలిగినట్టు, విచ్ఛిన్నం గాకుండా ఉండగలిగే శక్తి ద్విగుణీకృతమైనట్టు కనిపిస్తుంది. ఇది ఒక గొప్ప సిద్ధి అనవచ్చు. ఒక ఆచరణాత్మక బాహ్యదృష్టితో నేను ఈ ప్రశ్న వేసుకుంటే, నాకు ఈ విధంగా అనిపించింది. లోలోపల నాకు పలు సార్లు అవగాహన కలిగింది. చిన్న చిన్న అనుభవాలతో తెలిసింది. బాధకి తోడు భయం, ఆదుర్దా లేనట్టయితే శరీరం మనం అనుకున్నదాని కంటె ఎక్కువగానే ఓర్చుకోగలదు. మానిసికాంశాన్ని విడిచిపెట్టినట్టయితే, శరీరాన్ని దాని పాటికి దాన్ని స్వేచ్ఛగా వదిలినట్లయితే దానికి ఏం జరగబోతున్నదోననే భయంగాని, వత్తిడిగాని, ఆదుర్దాగాని వుండవు. తీవ్రబాధగా కూడా అనిపించదు. ఎంత బాధనయినా సునాయ సంగా తట్టుకుంటుంది.

రెండవ పద్ధతి: చూడు. శరీరం ఓర్చుకోడం తప్పదనుకున్నప్పుడు, ఓర్చుకోడా నికే స్థిరనిశ్చయం చేసుకుంటుంది. వెంటనే ఆ బాధ తాలుకు తీవ్రత ఎంత గరిష్ట స్థాయిలో వున్నా అంతా మటుమాయమయిపోతుంది. ఇప్పుడు నేను చెప్తు న్నదంతా భౌతిక పదార్థపరంగానే. మీరు ప్రశాంతంగా వున్నట్లయితే — ప్రశాంతత అంటే అంతరంగ ప్రశాంతత కావాలి. మీకు అంతరంగ ప్రశాంతత వున్నట్లయితే ఆ నొప్పి మాయమై ఆనందానుభూతిగా మారిపోతుంది. మామూలు అవగాహనలోని 'హాయి' కాదు. కాని చాలా వరకు సౌకర్యవంతంగా అనిపించే అనుభూతి కలుగు తుంది. ఇప్పుడు కూడా నేను మాట్లాడుతున్నది స్వచ్ఛమైన భౌతిక పదార్థపరంగానే.

ఇక చివరి దశ: భగవత్సమక్షంలో విశ్వాసం శరీరకణాలలో వున్నప్పుడు, సర్వా తిశయి అయిన దైవసంకల్పం పట్ల విశ్వాసం వున్నప్పుడు, 'అంతా మంచికే' అన్న నమ్మకం వున్నప్పుడు, పారవశ్యం కలుగుతుంది. ఈ విధంగా శరీర కణాలు తెరుచుకుంటాయి — ఎంతో ప్రకాశవంతంగా, పరవశంగా. అది నాలుగు దశలుగా చేస్తుంది. ఇక్కడ కేవలం మూడింటి గురించే ప్రస్తావించడం జరిగింది. నాలుగవది ప్రతివారికీ అందుబాటులో వుండదు. కాని మొదటి మూడు అందుబాటులో వుంటాయ న్నది స్పష్టమైన ప్రత్యక్ష నిదర్శనం. అది ఆ విధంగా వుంటుందని నాకు తెలుసు.

శ్రీమాత

అనువాదం: నడిమింటి విజయలక్ష్మి

బాధాతప్త హృదయాలలో తిరిగి ఆశను రేకెత్తించే కొన్ని పుటలు

నేను ముగించబోయే ముందు, ఇప్పటికే వాస్తవంగా ఫలించని ప్రయత్నాలు చేసివున్న వారినీ, సాధనాపథంలో ఊహించలేనటువంటి ఆపదలపాలై తమ అసమర్థతా ప్రామాణికతను ఎరిగినవారినీ, తమ ఆత్మవిశ్వాసాన్ని, స్థైర్యాన్ని కోల్పోయే ప్రమాదకర పరిస్థితిలో ఉన్నవారినీ ఉద్దేశించి కొన్ని పుటలను కేటాయిస్తున్నాను. ఈ పుటలు, ఒక ఆధ్యాత్మిక కార్యకర్త పరిశుద్ధతాగ్ని జ్వాలలను పోలిన అన్ని విధములైన విషమ పరీక్షలు ఒకానొకప్పుడు తన మీద ముప్పేట దాడిచేస్తున్న సమయాన, బాధాతప్త హృదయులైనవారిలో తిరిగి ఆశను రేకెత్తించటానికి ఉద్దేశించి వ్రాసినవి.

అలసిపోయి, నైరాశ్యంలో కూరుకుపోయి, కముకు దెబ్బలతో గాయపడి క్రింద పడిపోయిన ఓ మనిషీ, నీవు ఓడిపోయానని అనుకుంటున్నావా, ఇదిగో, ఒక స్నేహితుడి మాటల నాలకించు. అతడికి నీ కడగండ్లు తెలుసు, అతడు వాటిలో పాలు పంచుకున్నవాడు, అతడూ నీవలెనే ఈ ఐహికమైన ఈతిబాధలను అనుభవించినవాడే, నీవలెనే ఈ జీవనసమరంలో ఎన్నో మరుభూముల గుండా పయనించినవాడే. అతడికీ ఆకలిదప్పులు, ఒంటరితనం, వెలివేయబడటం, కోరికలన్నింటి నిరాకరణ, నిరాదరణతో దారితెన్నూ కానరాని హృదయవిదారత తెలుసు. ఓ బాధితుడా, అతడు సైతం సందేహపు అనిశ్చితులు, తప్పులు, అపరాధాలు, వైఫల్యాలు, అన్ని విధములైన దౌర్బల్య క్షణాలను ఎరిగినవాడే.

కాని అతడు నీకు చెప్తున్నాడు: ధైర్యమును కలిగి ఉండు! ప్రతిరోజు ప్రాతః సమయాన ఉదయించే సూర్యుడు తన మొదటి కిరణాలతో భూమికి అందించే బోధల నాలకించు, అది ఆశను పురికొల్పే పాఠం, ఉపశమన సందేశం.

రోదిస్తూ, బాధలతో వణికిపోతూ, తమ కష్టాల కడగండ్లకు ముగింపును కలలోనైనా ఎంతమాత్రం ఊహించ ధైర్యం లేనివారందరికీ నా విన్నపం, మీ మానసిక వ్యధకు పరిష్కారం ఉందనే విషయం గమనించండి: ఉషోదయంలేని రాత్రి లేదు, అంధకారం కటిక చీకటై గాఢమైనప్పుడే పగలు ప్రకటితమౌతుంది; అరుణ భాస్కరుడు పటాపంచలు చేయలేని పొగమంచు లేదు, బంగారు వర్ణం సంతరించుకుని ధగధగ మెరియని మేఘం ఉండదు, కన్నీరు ఇంకి ఎండిపోని రోజు లేకుండా ఉండదు, కుంభవృష్టి

తరువాత తన విజయకేతనంగా మెరిసే రంగుల హరివిల్లు లేకుండా ఏ తుఫానూ ఉండదు; కరిగిపోకుండా ఉండే మంచుగడ్డ ఉండదు, అంతేకాదు వైభవకాంతులతో వసంత ఋతువుగా మారని గ్రీష్మ ఋతువు వుండదు.

నీకు కూడా, స్వర్గసుఖమును వెంటనిడుకుని రాని ఆవేదనాపూరిత వ్యథ ఏదీ ఉండదు, సంతోషంగా మార్చవీలు లేని క్లేశమేదీ ఉండదు, ఓటమి గెలుపుగా మారకుండా ఉండదు, అధఃపతనం ఊర్ధ్వగమనంగా మారకుండా ఉండదు. అంతేకాదు, ఒంటరితనం జీవనకోలాహలం మధ్య కాంతులీనుతూ మారకుండా ఉండదు. అంతకు మించి అభిప్రాయ భేదం సామరస్యతగా మారకుండా ఉండదు — ఒక్కొక్కప్పుడు మనసుల మధ్య మనస్పర్థలు రెండు హృదయాల మధ్య సంభాషణకు దారితీస్తాయి; చివరగా, దార్ఢ్యంగా మార్చ వీలులేని ఏ అపరిమిత బలహీనత ఉండబోదు. చెప్పాలంటే అత్యంత బలహీనతలోనే సర్వశక్తిమంతం తనను తాను బహిర్గతం చేసుకోవటానికి ఎంచుకుంటుంది.

ఓ నా ప్రియశిశువా, ఆలకించు, ఈ రోజు నీవు ఎంతో క్రుంగిపోయి ఉన్నావు, ఎంతో పతనమై ఉన్నావు, నీ కంటూ ఏమీ మిగలలేదు, నీ దీనావస్థను, నీ ఆభిజాత్యాన్ని ఉత్తేజపరచేది ఏదీ అందుబాటులో లేదు: ఇంతకు ముందెన్నడూ నీ వింత గొప్పగా లేవు! ఎవరైతే లోతులను తాకుతారో వారే అత్యున్నత శిఖరాగ్ర సమీపానికి చేరగలరు, ఆ లోతు ఎంత అగాధమైతే, అంత ఎక్కువగా ఉన్నత శిఖరాలు తమను తాము బహిర్గతం చేసుకుంటాయి!

బ్రహ్మాండమందున్న మహోన్నతమైన దివ్యశక్తులు అత్యంత పారదర్శకమైన పదార్థపొరల గుండా తమ కిరణాలతో చొచ్చుకుపోయే ప్రయత్నం చేస్తాయనే విషయం నీకు తెలుసా! ఆ అత్యంత అస్పష్టమైన, ఏ మాదిరిగా కావాలంటే ఆ మాదిరిగా మలచుటకు వీలైన పదార్థమునకూ, సర్వోత్కృష్ట ప్రేమకూ ఏమి ఆ ఆదర్శ వివాహం! ఆ అత్యుత్తమ అద్భుత ప్రకాశం కొరకు ఆ ఛాయాపరితాపం ఇంతింతని చెప్పతరమా!

విషమ పరీక్షలు లేదా అపరాధ సహస్రములు నిన్ను బలంగా తొక్కివేయగా, నీవు బాధలనే నరకప్రాయమైన పాతాళపు లోతులలో కూరుకుపోయినప్పుడు, దుఃఖించవలదు — అక్కడ తప్పక దివ్యప్రేమ, పరమానుగ్రహం నిన్ను చేరగలదు! ఎందువల్లనంటే పరిశుద్ధి గావించే రోదనాభరిత కఠోర విషమ పరీక్షలను నీవు అనుభ

వించావు, మహిమాన్వితమైన ఆరోహణలు నీ సొంతం.

నీవు దిక్కుతెలియని నట్టనడి ఎడారిలో ఉన్నావు: అప్పుడు నిశ్శబ్దపు వాణులను ఆలకించు. నీవు ఎక్కువగా ఆరాటపడుతూ కోరుకునే పొగడ్తల మాటలూ, బాహ్య హర్షధ్వానాలు నీకు శ్రవణానందం కలిగించాయి, కాని నిశ్శబ్దవాణులు నీ ఆత్మకు సంతోషం కలిగిస్తాయి, దివ్యసమరస సంగీతాలాపనల ప్రతిధ్వనులను నీ అంతరంగంలో మేల్కొలుపుతాయి!

నీవు గాఢాంధకారపు అగాధాలలో నడుస్తున్నావు: అటువంటప్పుడు ఆ చీకటిలోని అమూల్య రత్నఖచిత రాసులను ప్రోదిచేసుకో. మెరిసే సూర్యకాంతిలో మేధోదారులు ప్రజ్వలించబడతాయి, కాని కాళరాత్రి కాంతులలో గుప్త ఆధ్యాత్మిక వైభవముల నందించే పరిపూర్ణతాదారులు దాగి ఉంటాయి.

నీ నుంచి సమస్తమూ హరించివేయబడింది, బికారిగా మిగిలావు! అదే సమృద్ధికి మార్గం. నీ కంటూ ఏమీ మిగలనప్పుడు, సమస్తమూ నీకు ఇవ్వబడుతుంది. కారణం, చిత్తశుద్ధితో, నిజాయితీతో ఉండేవారికి, అత్యధికమైన కీడు నుంచే ఎల్లప్పుడూ అత్యుత్తమమైన మేలు సంప్రాప్తిస్తుంది.

భూమిలో నాటబడిన ప్రతి గింజా వేల సంఖ్యలో గింజలను ఉత్పత్తి చేస్తుంది. శోకార్తితో రెక్కల నాడిస్తూ నింగిలో పైకెగిరే ప్రతిసారి వైభవసీమల ఎత్తులకు పైకెగిరి పోవటమే కాగలదు.

కనికరమనేది లేకుండా విడువకుండా శత్రువు వెంటాడుతుంటే, నాశనం చేయడానికి అతడు వేసే ప్రతి ఎత్తుగడా ఆ మనిషిని ఇంకా ఉన్నతుడిని చేస్తుంది.

ఇటు చూడు, ఊర్ధ్వలోకాల కథను ఆలకించు: బహుశా, శత్రువు గెలవబోతు న్నట్లున్నాడు. కాళరాత్రిలోకి కాంతిజీవులను విసిరివేస్తున్నాడు. అప్పుడు కారుచీకటి సమస్తమూ నక్షత్రాలతో నిండిపోయింది. అతడు విశ్వకార్యకలాపాలపై క్రోధంతో రెచ్చిపోతున్నాడు, ఖగోళ సామ్రాజ్యం సమగ్ర ఉనికిని అతడు గర్హిస్తున్నాడు, దాని సామరస్యతను చిందరవందర చేశాడు, ముక్కలు చెక్కలు గావించాడు. దాని ధూళిని బ్రహ్మాండంలోని నాలుగు చెరగులా చెదరగొట్టాడు, కాని అదిగో అటు చూడు! ఆ ధూళి బంగారు బీజమైంది, బ్రహ్మాండాన్ని ఫలవంతం చేసింది, అది మరింత విశాలమైన వలయాకార వృత్తంలో ప్రజలతో నిండి జనలోక సంద్రమైంది, ఇప్పుడది శాశ్వత కేంద్రం చుట్టూ మరింత విశాలమైన వలయాకార వృత్తంలో

స్థిరంగా తిరుగుచున్నది — కనుక విభజన సైతం సమృద్ధిని, గాఢ ఐక్యతను సృజించగలదు, భౌతిక విశ్వాల ఉపరితలాలను లెక్కకు మిక్కిలి చేయడం మూలంగా, దేనినైతే అది నాశనం చేయాలనుకుందో అది మరింత బృహత్తర సామ్రాజ్యమైంది.

సర్వమునకు ఆధారమైన ఆద్యగ్రహగోళం అపారత ఒడిలో లాలించబడుతూ సాగిన జోలపాట ఎంత మధురమైనదోకాని దానిని మించి నభోవీధిన గ్రహగోళ సముచ్చయ సంగీతంతో నక్షత్రరాసుల సంగీత విభావరియై, గెలుపును సూచించు శాశ్వత స్తుతిగా స్వర్గమును నింపు విజయోత్సాహపు ఆ అపారగళ కీర్తన ఇంకా ఎంత మాధుర్యము!

ఇంకా విను. ఇక్కడ కూడా, భూమి మీద దివ్యమూలముల నుంచి వేరైపోయిన మానవుని స్థితిని మించిన అపాయకర స్థితి మరెక్కడా ఉండదు. అతని మీద ప్రత్యర్థుల అన్యాయాక్రాంత ప్రతికూల సీమలు విశాలముగా పరచుకుని ఉన్నవి, అతని ఆసీమాంతర రేఖ ద్వారముల వద్ద మెరిసే విచ్చుకత్తులతో జైలు అధికారులు కాపలా కాస్తున్నారు. ఆ విధముగా అతడు ప్రాణాధిక మూలానికి పైకి ఎక్కలేని పరిస్థితిలో, ఆ మూలాధారమే అతనిలో పైకి లేచింది; అతడు తన పైనుంచి వెలుగును అందుకోలేని పరిస్థితిలో, ధగద్ధగాయమానమైన వెలుగు ఆతని అస్తిత్వం మధ్యలో ప్రకాశించింది; అతడు అతీత ప్రేమతో భాషణమును సల్పలేని కారణంగా, ఆ ప్రేమే తనకు తానుగా పూర్ణాహుతిగా నివేదించుకుని, ప్రతి భూలోకవాసిని ఎంచుకుని, ప్రతి మానవ ఆత్మలో తాను వసించుతూ, దానిని పవిత్ర దేవాలయంగా చేసుకున్నది.

ఆ విధంగా, తృణీకరించబడి, పాడుబడినప్పటికీ, ఫలవంతమై, అనుగ్రహించబడిన పదార్థంలో, ప్రతి అణువులో దైవం దివ్య ఆలోచనను, ప్రతి జీవిలో దైవం దివ్యనివాసమును ధరించి ప్రవర్తిల్లుతుంటుంది. ఈ విశ్వమంతటిలో ఏ జీవికీ మనిషి కున్నటువంటి దార్ఢ్యతలేని పెళుసుదనం లేకపోతే, అతనిలాగా దివ్యమైనది కూడా ఏదీ లేదు!

ఇదే సత్యం, ఇదే సత్యం, కుంచించుకుపోయే అవమానభారంలోనే మహిమాన్వితమైన ఉచ్ఛస్థితి యొక్క శైశవదశ ఇమిడి ఉన్నది.

శ్రీమాత

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

ప్రగాఢమైన దుఃఖం ఆవరిస్తే...

ఎప్పుడైనా ప్రగాఢమైన దుఃఖం, ఒక తీవ్రమైన సందిగ్ధత, ఒక దుర్భరమైన బాధ నిన్ను ముంచెత్తి నిరాశా నిస్పృహలకు గురిచేసినప్పుడు నీ ప్రశాంతతను, నిశ్చలతను తిరిగి పొందేందుకు నిర్దిష్ట మార్గం ఒకటి ఉంది.

నీ అస్తిత్వపు లోతుల్లో ఒక జ్యోతి, తన దేదీప్యమానమైన వెలుగుకు దీటైన పవిత్రతగల జ్యోతి, ప్రకాశిస్తుంది. అది ఒక కాంతి. భౌతిక ప్రపంచాన్ని తేజోమయం చేసి, పుత్తేజపరచి పెంచి పోషించే విశ్వేశ్వరుని సజీవ చేతనలోని భాగం; ఆతని ధర్మాన్ని ఇచ్ఛాపూర్వకంగా శ్రద్ధాసక్తులతో పాటించగోరేవారికి శక్తివంతమైన మార్గదర్శి; ఆతనిని చూసి, ఆతని ఆదేశాన్ని విని, ఆతనికి ఆజ్ఞాబద్ధులై తరించగోరే వారందరికి ప్రేమభరితమైన ఓర్పుతో, ఆదుకోవాలనే ఆర్తితో నిండిన సహాయకుడు. ఆతనియందు శ్రద్ధాసక్తులతో కూడిన అచంచలమైన ఆకాంక్ష ఎప్పటికీ వృధా కాదు. బలీయమైన వినయవిధేయతలతో కూడిన విశ్వాసం యెప్పటికీ వమ్ము కాదు, ఆశించినది అందకుండా పోదు.

అయితే సంకట పరిస్థితు లెన్నడూ అభిలషణీయం కాదు, అనివార్యమూ కాదు. కాని అది ఎదురైనపుడు అది చేసే మేలు ఇంతింత అనరాదు.

మన హృదయం ముక్కలయ్యే పరిస్థితి వచ్చిన ప్రతిసారీ మనలో నూతన ద్వారాలు తెరచుకుంటాయి. అంతకు ముందు అనుభవించని సంపదలు మనవవుతాయి. పతనపుటంచులలోనే బంగారు వాకిళ్ళు తెరచుకుంటాయి. జీవితానికి నూతన శోభలు చేకూరుతాయి.

ఇలాంటి పరిస్థితులు ఒకదాని వెంట మరొకటి ఎదురై, అంతవరకూ, నిన్ను మరుగున వుంచిన తెరలు తొలగిపోయినపుడు, ఓ ప్రభూ! యావత్తు సత్తనూ జ్యోతిర్మయం చేసేందుకు ఉరకలు వేస్తూ వచ్చే ఆ వెలుగునూ, జీవితం అంతటినీ పరిశుద్ధపరచి రూపాంతరం చేసేందుకు ముంచుకువచ్చే ప్రగాఢమైన ప్రేమను ఎవరు వర్ణించగలరు.

శ్రీమాత

అనువాదం: కొంగర భాస్కరరావు

దైవం వైపు పుణ్యయాత్ర

చిరంతనుని ఆలోచనను నీ నుండి నీ మానస తేజస్సు దాచిపెడుతున్నది.
చిరంతనుని సంకల్పాన్ని నీ నుండి నీ హృదయగత ఆశారేఖలు దాచిపెటుతున్నవి.
ఈ ప్రపంచ సుఖాలు నీ నుండి అమృతుని ఆనందాన్ని దూరం చేస్తున్నవి.
ఒక చీకటి దేవత అవసరం ఏర్పడింది
ఈ లోకపు భయానక గురువు, స్రష్ట, బాధ.
అజ్ఞాన మెక్కడ వుందో అక్కడ బాధ వచ్చి తీరుతుంది.

*

మానవ హృదంతరాలలో, కాలం గుప్త హృదయసీమలో
ఒక నిగూఢ చీకటి దుష్టత్వం దాగి వుంది.
భగవంతుని సృష్టిని మార్చి, విధ్వంసం చేసే
హక్కు నాకు వుందని అది ప్రగల్భాలు పలుకుతోంది.
ఈ ప్రపంచ పురోగతి వెనుక ఒక రహస్య శతృత్వం పొంచివున్నది.
ఆలోచనపై, వాక్కుపై, కార్యసరళిపై తన
ప్రగాఢ ప్రభావ ముద్రను వేసింది. మానవుల,
మహాపురుషుల సత్కార్యాలపై చెరగని మచ్చను, లోపాన్ని ముద్రిస్తున్నది.
దానిని నాశనం చేసేంతవరకు ఈ భూమిపై శాంతి దొరకదు.

*

మానవహృదయాన్ని, దుష్టత్వానికి ఏవో గుసగుసలు పురికొల్పుతాయి.
వివేకనేత్రాలను, ఆత్మవీక్షణాన్ని అవి మూసివేస్తాయి
మన దుఃఖాలకు అవే మూలకారణం
అవే భూమిని బాధకు, ఉత్పాతానికి బంధిస్తాయి.

*

ఓ మానవా,
ఈ మహనీయ ప్రపంచపు బాధా నియతిని భరించాలి సుమా!
ఒక బాధాగ్ని, ప్రపంచంలో నువ్వు భారంగా
ప్రయాణిస్తున్నప్పుడు, నీ ఆత్మకు ఆధారంగా

స్వర్గలోకపు శక్తిపై నిలబడడం నేర్చుకో
మహోన్నత సత్యం వైపు తిరుగు,
ప్రేమ, శాంతి కోసం ఆకాంక్షించు
ఉన్నత భూమికల నుండి కొద్దిగా ఆనందం నీ వైపు ప్రవహిస్తుంది.
నీ మర్త్య దినాలపై ఒక దివ్యస్పర్శ.
నీ దైనందిన జీవనమార్గాన్ని ఒక పుణ్యయాత్రగా మార్చుకో.
చిరుసుఖాలు, దుఃఖాల గుండా నువ్వు భగవంతుని వైపు కదులుతావు.

(సావిత్రి : 443, 447, 448, 451) శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం కె. యజ్ఞన్న

ఆలోచనలు, మెరుపులు

25: దురదృష్టం నన్ను వరించిందని నేను పరితాపం చెందినప్పుడు, అది ఒక దుష్టత్వం అని భావించినప్పుడు, అసూయతో మండి, నిరాశోపహతుడినైనప్పుడు, నాకు తెలుసు నాలో మళ్లీ ఒక చిరంతన అవివేకి నిద్ర లేచాడని.

35. ఓ దురదృష్టమా! నువ్వు ఆనందానివి. నీ ద్వారా నేను నా ప్రియతమ దైవవదనాన్ని చూశాను.

135. వ్యాధులన్నీ నూతన ఆరోగ్య, ఆనందాలకు సాధనాలు. బాధ, దుష్టత్వం అనేవి ఆనందం, మంచితనం వైపు ప్రకృతి తిరగడమే. మరణం సువిశాల అమృతత్వం వైపు తెరచుకొన్న గవాక్షం. ఏమిటిదంతా, ఎందుకిలా జరుగబోతోంది అన్న ప్రశ్న భగవంతుని నిగూఢ గుప్త రహస్యం. అహంకార వివర్జితమైన పవిత్ర ఆత్మ మాత్రమే ఆ రహస్యం తెలుసుకొనగల్గుతుంది.

522. భగవంతుడు మనల్ని ప్రతి నందనవనంనుండి గెంటి వేస్తాడు. ఎడారుల గుండా అంతకన్నా దివ్యమైన స్వర్గానికి ప్రయాణించేటట్లు ఒత్తిడి చేస్తాడు. ఎడారి లాంటి, అగ్ని సదృశమైన ఆ విరామం ఎందుకు అని నువ్వు ఆశ్చర్యపోతావు. నీ మనసు నిన్ను అవివేకిని చేస్తుంది. వాటి వెనుక ఉన్న ఆత్మను నువ్వు అధ్యయనం చేయలేదన్న మాట. ఆత్మ మసక కాంక్ష లేమిటో, రహస్య ఆనందాలేమిటో నువ్వు అధ్యయనం చేయలేదు.

501. అయినా, బాధ కోసం అన్వేషించకు ఓ మానవాత్మా! అది భగవంతుని సంకల్పం గాదు సుమా! ఆయన ఆనందాన్ని మాత్రమే అన్వేషించు. నీ కెంతవరకు అవసరమో అంత మేరకు బాధ నీకు దైవికంగా, తరుచూ వచ్చి తీరుతుంది. ఆ బాధను భరించి, బాధ కేంద్రంలోని ఆనందాన్ని తెలుసుకో.

470. భగవంతుడు నా నుండి ఎన్నో ఉపసంహరించాడు. ఆయన ప్రేమతో, వివేకంతో ఆ పని చేశాడు. మొదటే నాకు అది తెలిస్తే, మంచిని విషంగా మార్చివేసి వుందును. కాని మనం గట్టిగా పట్టుపడితే విషమే ఇస్తాడు. మనం అప్పుడు దాని నుండి విముఖులమై జ్ఞానసంపన్నులమై అమృతధారల్ని గ్రోలుతాము.

137. సృష్టిలో సంస్పర్శ వల్ల బాధకాని, సుఖంగాని కలుగుతుందని కఠోర శాసనం ఏదీ లేదు. మన మనశ్శరీరాలపై బ్రహ్మం నుండి వచ్చే వత్తిడిని, వేగాన్ని ఆత్మ కలుసుకొనే పద్ధతి అది, వెలుపల నుండే రెండు ప్రక్రియలను నిర్ధారించడం అది.

138. వెలుపల నుండి ఒకే శక్తిని నీ ఆత్మశక్తి కలుసుకోవడంవల్ల మనశ్శరీరాల అనుభవాల దృష్ట్యా కలిగే స్పర్శలోని గుణాలను సామరస్యీకరణం చేయడం జరగదు. అందువల్ల నీకు బాధ, దుఃఖం, మానస ఆందోళన కలుగుతాయి. ప్రపంచశక్తి అడిగే ప్రశ్నలకు నీలోని శక్తి ఇచ్చే జవాబులకు సర్దుబాటు చేసుకోగలిగితే, బాధ ఆనందంగా మారుతుంది. సక్రమ అనుబంధం ఆనందానకి హేతువు. ఆనందానికి హేతువు మూలం 'ఋతం'.

177. పరిపూర్ణ విశ్వదర్శనం, పరిపూర్ణ విశ్వ మనోభావన వల్ల తప్పులు, బాధ చెరిగిపోతాయి. కాని చాలామంది తమ అహంకార వృత్తాన్ని మరింత విస్తృతం చేసుకొంటారు.

285. నీ మనశ్శరీరాలు కృంగుబాటుకు, బలహీనతకు గురి అయినప్పుడు — "నేను సోమదేవుణ్ణి, సూర్యదేవతను. నేను అతి పవిత్రమైన, అజేయమైన అగ్నిదేవతను. గగనంలో శక్తిమయుమై ఎప్పుడూ ప్రజ్వరిల్లే భానుబింబాన్ని" అని అనుకో.

278. నువ్వు భగవంతుని సైనికుడవి, వీరుడవి. నీ కెందుకు బాధ లుంటాయి? నిన్నెవరు అవమానిస్తారు, బాధిస్తారు? నీ జీవితం ఒక మహోజ్వల మహస్సు, నీ చర్యలు పవిత్రాభిషేకాలు, విజయం దైవత్వ మహిత్వానికి ఆరోహణ, ఓటమి నీ విజయసోపానం.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న